

СИНТИЯ ИДЪН ОБВЪРЗАНИ С МРАК

Част 2 от „Обвързани“

Превод от английски: Illusion, 2018

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Знам какво си.

Кейд Тейн внимателно свали чашата с уиски и погледна към жената пред себе си.

— И какво съм? — Дланите му легнаха върху старата дървена маса.

Тя седна и се наведе към него. Косата ѝ беше руса, кожата слънчево златиста. А очите ѝ — те бяха най-студеното синьо, което бе виждал някога през живота си.

— Вие сте върколак.

Той се разсмя. Смяхът му бе дълбок и силен.

Челюстта ѝ се стегна.

— И убиец.

Кейд продължи да се усмихва.

— Госпожо, вие сте луда!

— Не, не съм. — Следа от гняв, не, това беше по-скоро ярост, се прокрадна в думите ѝ. — Тук съм, за да ви наема.

Кейд погледна наляво. Надясно. В тази адска дупка, която минаваше за бар в някакво малко градче на Орегон, никой не обръщаше внимание на никого. Или на нещо.

— Сбъркали сте човека — отговори ѝ бавно.

Погледът ѝ обходи лицето му.

— Не са твърде много мъжете, които имат белег като вашия. — И този леден поглед, заключен до белега, който се проточваше от дясната вежда чак до челюстта му. Друг белег прорязваше шията му. Имаше още, много повече, скрити под дрехите му. — Рязали са ви със сребро, нали така? — попита го тихо. — Когато сте бил толкова млад, че едва е било възможно да се излекувате.

Мамка му, да, точно така! Гърбът му беше покрит с дълги, криволичещи белези. Рани, причинени от извратени идиоти, които Кейд лично бе изпратил в огъня. Беше на четиринайсет, когато извърши онези убийства.

Неговите първи, но не и последните му.

— Върколак — прошепна обръщението тя, — има една жена вамп, която искам да убиеш.

Сега дамата привлече цялото му внимание. Той изостави театъра, който играеше, и се съсредоточи напълно върху жената.

Вампирите бяха тези, които го измъчваха. Унищожиха семейството му. Глутницата му. Те го вкараха в ада.

Превърнаха го в чудовището, което беше днес.

Непознатата се наведе по-близо. Уханието ѝ, твърде силно за някой с неговите изострени сетива, го обгърна. Горчив аромат, наситен с тамян. Вещица. Мирисът на техните магии винаги попиваше в тях.

Потенциалната му клиентка продължи:

— Името на вампирката е Алисън Грей. Тя ще бъде доста лесна плячка, особено за някой като теб. — Пръстите ѝ се плъзнаха, докосвайки ръцете му.

Ноктите му не бяха излезли навън — все още. Все още не.

— Защо искате вампирката мъртва? — поиска да узнае той.

Дявол да го вземе, вампирите вече бяха мъртви! Те поддържаха своето съществуване, като източваха жертвите си. Хранеха се от тях.

Както се хранеха от мен.

Паразити.

— Тя е чистокръвна.

Мамка му! Сега говореше вещицата... Повечето вампири бяха създадени по старомодния начин — човеци, ухапани, изцедени и върнати като вампири. Но чистокръвен?! Чистокръвните бяха необикновено силни, защото са родени като вампири.

За щастие, чистокръвните бяха рядкост. В противен случай всяка проклета нощ на земята щеше да настъпва истински ад.

Но убийство на чистокръвен?!

— Това ще ви струва допълнително — предупреди я той.

Усмивката не стигна до очите ѝ. Вещицата беше красива, но студена като камък.

— Ще ви платя сто хиляди долара.

Нападенията над свръхестествени не бяха евтини или лесни.

— Удвои ги.

Жената присви очи.

Той ѝ отправи ледена усмивка.

— И искам парите предварително, преди да се заема с жертвата.
Вещицата се поколеба.

— Винаги можете да намерите някой друг. — *Пълни глупости!*
Нямаше никакви други върколаци в тази част на Съединените щати. А
що се отнасяше до убийството на вампир, никой не можеше да свърши
работата по-добре от един вълк.

Вещицата знаеше това.

Тя кимна.

— Готово. — Отдръпна се назад и облиза устни. — Но трябва да
го направите бързо, преди следващото пълнолуние.

След пет дни. Върколаците винаги знаеха точно кога ще настъпи
следващото пълнолуние. Те бяха най-силни, когато пълната луна
огрееше на небето.

Пръстите ѝ забарабаниха по масата.

— И трябва да я накараш да страда.

Да убие вампир? Да я измъчва? Кейд сви рамене. За двеста
бона...

— Готово.

Съвестта му много отдавана бе умряла. Беше я оставил разбита и
кървяща в дупката, където вампирите го бяха измъчвали.

Освен това нямаше да убие невинен. Светът би бил много по-
добро място, ако по улиците му имаше един кръвопиец по-малко.

Кейд посегна към уискито. Почти не усети паренето, когато
течността се плъзна по гърлото му.

Един по-малко... остават още хиляди.

ГЛАВА 1

Тя беше преследвана.

Алисън Грей усещаше невидимите очи върху себе си в продължение на дни. Откакто бе напуснала Алианс, Небраска, и започна това лудо пътуване.

Откакто бе започнала да се променя.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци, когато се шмугна в тълпата вътре в „Кървава баня“. „Кървава баня“? Небеса, ама че име за бар! Разположен в близост до Каскадните планини, този бар беше също като останалата част от малкия град — адски плашещ.

Алисън намери това, което се надяваше — едно усамотено кътче. Скрито в сенките. Не бе очаквала да намери подобен град — не и тук.

В малкото градче Лост, щата Орегон, беше пълно с хора, които изглеждаха така, сякаш биха могли — и щяха — да убият и за най-малкото нещо. Бяха ѝ казали, че трябва да дойде в този град. Че тук ще намери отговорите на всичките си въпроси.

Дъхът излезе бавно от дробовете ѝ, когато погледът ѝ обходи бара. Както обикновено напоследък, тя долови странната болка в корема си. Глад, който не можеше да бъде удовлетворен с храна. Без значение колко много ядеше, тя си оставаше гладна.

И сетивата ѝ — те бяха необикновено, прекалено силни. Толкова много миризми изгаряха носа ѝ. Алкохол. Цигари. Евтин парфюм. Секс. Кръв.

Ноздрите ѝ се разшириха.

Кръвта не би трябвало да мирише добре. Но напоследък... ароматът ѝ беше започнал да...

— Здравей, красавице!

Тя не трепна от изненада. Знаеше, че едрият моторист се е насочил насам. Мъжът с племенни татуировки, които покриваха ръцете и бръснатата му глава. И... този тип имаше кръв под ноктите си.

Беше готова да се обзаложи, че тази кръв не е негова.

— Сама ли си тази вечер? — попита той, като заби поглед в нея.

Алисън вирна брадичка. Елза, вещицата, която я беше открила, ѝ бе обещала, че ще намери водач в този бар. Защитник, който ще ѝ помогне за останалата част от пътуването ѝ. Елза беше казала, че водачът ѝ ще дойде веднага. Освен това ѝ бе казала, че той ще бъде най-силният мъж в бара. Алисън със сигурност можеше да използва някои сили, за да ѝ помогнат. Особено след като в момента нямаше свои собствени.

Тя облиза устни и огледа човека пред себе си. Едър — потвърдено. Определено силен, но...

Той я плашеше. Очите му бяха похотливи, почти диви, докато се плъзгаха по тялото ѝ.

Алисън осъзна, че трябва да каже нещо.

— Ъ-ъ... аз... чакам някого.

— Не се налага да чакаш повече — и посегна към ръката ѝ. Придърпа я към себе си. Алисън беше висока едва метър и шейсет и този тип се извисяваше над нея. — Тук съм, скъпа.

Смях последва този коментар. Мъжът имаше приятели в това място — и то много, както изглеждаше. И сега те всички я гледаха.

Защо нямаше повече жени в този бар? Алисън преброи само две в цялото заведение. Тя и мацката, която... си бе отишла.

Страхотно, това не беше никак добре.

Алисън сложи ръце на гърдите на моториста.

— Ти си... ти си моят водач?

Той се разсмя, силен изблик на звук, който проглуши ушите ѝ.

— О, да, скъпа, аз ще те водя наистина. — Ръцете му се спуснаха до задника ѝ. — Ще те водя през цялата нощ.

Мамка му! Това не беше той.

Мотористът я дръпна още по-плътно към себе си и тя се опита да се измъкне, но не бе достатъчно силна.

Да му се не види и животът!

Не беше достатъчно силна, за да спаси семейството си. Не беше достатъчно силна, за да спре смъртта.

Не бе достатъчно силна, за да...

— Пусни я!

Гласът беше нисък, но режеше по-остро от нож, а строгата заповед проби през смеха в помещението.

Тъй като Алисън се взираше нагоре към грубото като тухлена стена лице на моториста — лице, което изглежда в действителност се бе удряло в няколко тухлени стени през годините — тя забеляза мимолетния израз на страх, преминал по лицето му.

— Тейн. — Ръцете, които я държаха, отпуснаха захвата си, когато похитителят ѝ произнесе името.

Алисън все още не беше видяла новия тип, но ако той бе достатъчно плашещ, за да накара моториста да трепери...

Неприятности.

— Тя е моя, Григс. — Фаталните думи бяха придружени от тежкия тропот на стъпки, докато мъжът Тейн приближаваше. — Затова ще го кажа отново, но само още веднъж... Пусни я!

Изглежда никой в бара не дишаше. Никой, дори и тя. Дробовете на Алисън горяха, но в този момент, тя твърде много се боеше да се движи. Григс я освободи бавно, много бавно.

— Нямах да я нараня. Просто исках да позабавлявам красивата дама.

Алисън беше готова да се обзаложи, че представата им за забавление беше различна.

— Алисън. — Сега, строгият, дълбок глас на Тейн произнесе нейното име. Щом знаеше името ѝ... сигурно той бе нейният водач. Никой друг не би трябвало да я познава на това място. — Ела тук!

Тя заобиколи моториста, направи крачка и замръзна.

Защото Григс изглеждаше адски по-безопасен и приветлив от Тейн.

Той беше огромен, вероятно по-висок от Григс и много помускулест. Раменете му бяха просто... широки. Алисън преглътна. Мускулите му се подаваха под черна тениска, която беше силно опъната върху гърдите и раменете му.

Очите му бяха тъмнозелени и гледаха ожесточено. Плътен белег се извиваше от върха на дясната му вежда до долната част на квадратната му челюст. Този белег просто го караше да изглежда...

Страшен. Изключително страшен. Не, всъщност очите бяха тези, които го караха да изглежда така. Очи, които обещаваха, че ще настъпи ад.

— Не знам дали тя иска да дойде с теб — каза Григс. Ръката му се протегна и стисна рамото ѝ. — Винаги може да останеш с мен,

красавице.

Алисън пое дълбоко дъх и пристъпи към Тейн. Погледът ѝ се плъзна по лицето му още веднъж. Този път устата му привлече вниманието ѝ.

Направи още една крачка. Ръката на моториста падна от рамото ѝ.

Устните на Тейн, едновременно груби и чувствени, се разтвориха малко, за да разкрият белите му зъби.

Погледът ѝ се вдигна отново. Косата му, по-тъмен нюанс на нейната, беше гъста и дълга, сресана назад от силните черти на лицето му.

— Докосни я отново — предупреди Тейн, — и ще загубиш ръката си.

Всички се отдръпнаха назад.

Дори Григс. Тя чу бързите му стъпки.

Алисън беше почти достатъчно близо, за да поеме протегнатата ръка на Тейн. Почти.

Видя как ноздрите му пламват. Той присви очи и я огледа. Когато погледът му се върна отново на лицето ѝ, в него нямаше ярост.

Протегнатата му напред ръка започна да се снижава.

Не!

Алисън я сграбчи и я стисна здраво.

— Чаках ви — каза тя.

Един мускул на челюстта му трепна. Тогава той я дръпна към себе си. Неговият аромат — малко див и с богатството на гората, се прилепи към нея, обви я цялата. Алисън се втренчи в него и се опита да не показва страха си.

Не трябваше да се страхува повече. Това бе човекът, за който Елза ѝ спомена. Човекът, който щеше да сложи край на кошмарите ѝ.

Просто трябваше да му се довери.

— Да се махаме от тук — прошепна Алисън. Можеха да си тръгнат. Да отидат някъде на безопасно място. Тогава може би най-накрая щеше да престане да се чувства така, сякаш смъртта я дебне на всяка крачка.

Този човек... той можеше да спре смъртта. В нейните очи той изглеждаше достатъчно силен, за да спре всеки и всичко.

Ръката му се обви около раменете ѝ. И той я изведе от този забравен от Бога бар в тихата нощ, с луната, която грееше високо в небето.

Сърцето ѝ препускаше толкова бързо, че можеше да го усети как блъска в гърдите ѝ.

Той спря и погледна надолу към нея.

— Вие се страхувате от мен. — Гласът му беше все още като дълбок тътен.

Алисън успя да кимне. Въпреки усилията не можа да направи нищо друго. Не можа...

— Добре — каза той, като я поведе в тъмната алея.

Леле, я почакай малко! Добре?!

В следващия миг я бутна до една стена.

— Трябва да се страхувате. — Лицето му се приближи към нейното. Опасно и заплашително на слабата лунна светлина. — Трябва да бъдете дяволски ужасена.

Тялото на Алисън потръпна.

— Преследват ви — каза, — дебнат ви. Има хора, които искат да сте мъртва.

— Аз... аз знам. — Някой искаше смъртта ѝ в продължение на години.

Той се наведе още по-близо. Странно. Сега зъбите му изглеждаха по-остри от преди.

— И вие просто, ей така, тръгнахте с мен? Как, по дяволите, знаете, че не съм от задниците, които искат да ви убият?

Не знаеше това. Но не беше глупава. Или луда.

Алисън приплъзна скрития нож и го притисна до сърцето му.

Е, добре, може би беше малко луда.

— Ако сте водачът, който вещицата е изпратила да ме съпровожда, тогава вие ще сте в състояние да ми кажете името ѝ.

Тя си пое дъх и почти можеше да го вкуси, защото той бе толкова близо. Всъщност много ѝ се искаше да го опита. *Какво, по дяволите, беше това?*

Алисън притисна ножа по-силно в гърдите му. Не толкова, че да пробие кожата му, но достатъчно, за да му покаже, че не се шегува.

— Кажете ми името ѝ! — така можеше да му се довери. Така повече нямаше да бъде сама. — Кажете ми го!

Той погледна надолу към ножа. Лека бръчка се появи между веждите му, сякаш се опитваше да разгадае някаква загадка.

— Елза — прошепна бавно името на вещицата. — Елза ме изпрати при вас.

Пулсът ѝ започна да се забавя. Ножът се отдръпна от сърцето му.

— Тогава това сте вие. — Огромен, плашещ, безпощаден — да, тя ще го вземе, моля. Той щеше да я пази. — Вие сте този, когото е изпратила...

Тейн изтръгна ножа от ръката ѝ. Хвърли го на земята. И в следващата секунда ръката му беше на гърлото ѝ. Но... нещо не беше наред. Нещо остро изскочи от върховете на пръстите му.

Нокти?

Неговите нокти бяха на гърлото ѝ. Защо би...

— Аз съм този, когото тя изпрати — изръмжа той. — Аз съм този, който е тук, за да...

Вик разцепи нощта. Не толкова вик, колкото рев — това беше нейното име.

Наблюдателят. Тя беше в града само от няколко часа. Нима вече я бе настигнал?

Тейн рязко обърна глава вдясно. Ноздрите му потръпваха.

— Вампир — изрече думата като проклятие.

Защото беше точно това.

Повечето мислеха, че вампири не съществуват. Просто истории, които разказваха, за да плашат децата.

Веднъж тя беше уплашено дете. Беше видяла вампира, който бе влязъл в къщата им. За да се нахрани от семейството ѝ.

Това не беше просто една история.

— Трябва да се махаме от тук — прошепна тя. — Сега!

Тейн я погледна и се намръщи.

Защо не се помръдва? Нима този мъж иска да стане храна на вампирите? Това не беше най-добрия начин да...

Той отстъпи назад. Е, това беше нещо. Движение. Тогава Тейн поклати глава и се втренчи в нея, сякаш беше психично болна. Да, беше виждала този поглед и преди. След като родителите ѝ бяха убити, се бе опитала да каже на ченгетата за вампирите. Само че ченгетата не ѝ повярваха. Те я гледаха така, сякаш мислеха, че е луда. Същият поглед имаше и Тейн сега.

Но нямаха време за това.

— Алисън! — Отново този рев. Но вече по-близо. Твърде близо. Ръмжене излезе от гърдите на Тейн.

Хм, добре.

Тогава хвана ръката ѝ и те побягнаха. Но не далече от този рев. О, мили Боже, те тичаха към него.

Алисън заби пети.

— Не можем! Спри!

Но беше твърде късно. Русокосият вампир излезе иззад ъгъла. И се втурна към тях, с удължени кучешки зъби.

Тейн скочи напред и заби ноктите си — да, определено нокти, съвсем определено — право в гърлото на вампира.

С тези нокти Тейн вдигна вампира и го хвърли обратно във въздуха. На повече от три метра височина.

Алисън осъзна, че стои с отворена уста.

Вампирът тупна отстрани на алеята. От гърлото му бликна кръв, а той вдигна ръце, за да покрие раните. Опита се да каже нещо, но от устата му излезе само бълбукане.

Бълбукане и още кръв.

Тейн отново се хвърли към него, но вампирите бяха бързи, толкова бързи.

Вампирът скочи и хукна.

За миг Алисън си помисли, че Тейн ще се втурне след него. Вместо това той се обърна към нея, дишаше тежко, ноктите му бяха все още навън.

Зелените му очи горяха.

— Какво си ти? — прошепна тя.

Той се усмихна. Кучешките му зъби, остри като бръснач, блеснаха удължени.

— Изплаши се! — подигра се Тейн. Тя дори вече не чуваше стъпките на вампира. Беше избягал твърде далеч, твърде бързо.

Алисън поклати глава и побърза към Тейн. Знаеше, че нещата в повечето случаи не са такива, каквито изглеждат на пръв поглед. Вампирите бяха реалност, а тя бе чувала истории за други чудовища, които дебнат в тъмното.

Точно в този момент ѝ беше все едно какво е Тейн... всичко, което имаше значение, беше, че той току-що бе спасил задника ѝ от

вампирите. Смеейки се, тя обви ръце около него.

— Благодаря ви! — Той беше в състояние да го направи. Той можеше да я пази. Елза беше права. Този човек — той беше този, от когото тя се нуждаеше.

Този, който можеше да ѝ помогне.

Тейн се стегна в прегръдките ѝ. Цялото му тяло беше твърдо като камък. Алисън погледна нагоре и се взря в очите, които бяха твърде ярки.

Бавно, ръцете му се ключиха около нея. Главата му се сниши към нейната. И тя си помисли, че нейният герой може да я целуне. Дори още по-диво, в този момент тя искаше той да притисне устни до нейните.

Чувствено и безпощадно... как щеше да я целуне?

Но той се отдръпна. Хвана я за ръка и я поведе през алеята към мотора, който чакаше в сенките. Тейн се метна на седалката и се обърна към нея:

— Ако дойдеш с мен, няма връщане назад.

Алисън се плъзна върху гърба на мотора зад него. Обгърна го с бедра, прегърна го с ръце.

— Няма за какво да се връщам.

Само смърт. А Тейн... той ѝ предлагаше живот.

Двигателят на мотора изръмжа и те поеха в тъмнината.

ГЛАВА 2

Мамка му! Мамка му! Мамка му!

Кейд караше мотора навътре в гората. Алисън се държеше здраво зад него. Тялото ѝ беше меко, топло.

Човешко.

Вещицата го беше излъгала. Подвела. *По дяволите!* Не се бе съгласил да убие човек. Не и такъв, който миришеше на рози и изглежда като най-сладкия грях, който някога бе виждал.

Не и нея.

Моторът изрева, когато го подкара по-бързо. И по-бързо.

Скоро дърветата оредяха и той видя изчистените очертания на хижата си. Малка, но направена от масивно дърво, което можеше да устои на суровите зими, тя беше идеалното място, където да държи вампирката.

За да я убие?

Пръстите му се свиха около дръжките на кормилото. Кейд изгаси двигателя и избута надолу стъпенката. Не каза нито дума, тъй като гневът задушаваше всичко онова, което искаше да каже.

— Благодаря, че ни измъкна от там! — каза тя и, по дяволите, дори гласът ѝ беше секси. Мелодичен и нежен, с леко дрезгава нотка, който го караше да мисли за разбъркани чаршафи и възбудена плът. — Тейн, аз...

Той се обърна към нея.

— Кейд.

Вампирката премигна с големите си, дяволски съблазнителни очи.

— Какво?

Неговото съвършено зрение му позволи да я види отлично в тъмното. Така че лесно можеше да прочете объркването ѝ.

— Името ми е Кейд. Кейд Тейн.

И защо говореше с нея? Тя би трябвало да е мъртва.

Но...

Но той слезе от мотора, хвана я за ръката и я поведе към хижата, сякаш бяха на някаква проклета среща. И тя тръгна с него. Крачеше два пъти по-бързо, за да е в крак с него, а дългата ѝ тъмна коса докосваше ръката му, докато вървяха.

Агне, водено на заколение.

Той отвори вратата. Тя пристъпи през прага, без дори да се поколебае. Просто слепешком го последва. Вярваше му.

Това доверие го ядоса.

Щом затръшна вратата след себе си, Кейд ѝ се нахвърли. За по-малко от секунда притисна тялото ѝ към най-близката стена. Ръцете му бяха върху нея. *По дяволите, толкова е мека!* Зъбите му бяха готови да хапят, да разкъсват.

Само че... той нищо не разкъса.

Тя го погледна. Светлината от коридора падаше върху тях и той видя бледия златен пръстен около зениците ѝ. Това беше знак, който я бележеше като чистокръвен вампир.

Хвана лявата ѝ ръка. Повдигна я.

— Кейд! — извика Алисън. — Какво си...

Знакът беше там. Кървавочервена роза, сгъшена в дланта ѝ. Специфичен родилен белег.

Чиста кръв.

Мамка му!

— Ти не си човек — каза той. Жалко — за нея.

Очите ѝ се разшириха още повече.

— О, да, аз съм. — Опита да се измъкне от ръцете му.

Той само вдигна вежди и продължи да я притиска към стената.

— Кой те изпрати в бара тази вечер? — попита я Кейд, но вече знаеше отговора.

— Същата вещица, която е изпратила и теб. — Алисън си пое дъх. — М-моята приятелка Елза. Тя каза, че ще бъдеш там, че ще ми осигуриш защита и...

Той започна да се смее.

— Нямах никаква представа, нали? — Нищо чудно, че вещицата беше толкова уверена.

Алисън се втрени в него, дълъг кичур коса се плъзна по рамото ѝ. Кожата ѝ беше бледа, толкова бледа, колкото на повечето вампири, но тялото ѝ беше топло. Тя беше дребна и с извивки, които той

обикновено харесваше у жените — с малки, добре оформени гърди, закръглени бедра и дупе, което можеше да накара всеки мъж да моли.

И лицето ѝ... *красиво*. Не че в живота му имаше много красота, но можеше да я познае, когато я види.

След това я откри във високите ѝ скули. Нежната извивка на носа ѝ. Гъстите мигли, които обрамчваха очите ѝ, и в деликатната брадичка, вирната дръзко нагоре.

Алисън Грей беше красива жена.

Красива и съвсем скоро — мъртва жена.

По дяволите! Усещаше учестените удари на сърцето ѝ до себе си. Тя отново се страхуваше. Това би трябвало да е добре.

Защо нейният страх го вбесяваше? Той го гневеше точно толкова, колкото доверието ѝ. Ароматът на нарастващия ѝ страх сякаш изгори носа му.

— Преследват ме вампири — каза тя. Той притисна ръцете ѝ към дървената стена. — Онзи мъж в алеята — той ме преследва от месеци.

Да, Кейд беше готов да се обзаложи, че е точно така.

— Те искат да умра.

Не-мъртви.

— Елиза каза, че ще ми помогнеш. — Устните ѝ трепереха. Широки, пълни устни. Тъмночервени. Пухкави. Тези устни бяха толкова близо до неговите.

Звярът в него започна да ръмжи.

— Излъгала е. — Безцеремонно. Брутално.

Най-добре да продължи и да ѝ каже всичко. За нея щеше да е най-добре да знае...

Езикът ѝ се стрелна навън, облиза и остави влажна следа върху долната ѝ устна.

— К-какво?

Взemi я! Звярът изрева вътре в него. Кейд приближи устните си по-близо до нейните. Какво щеше да му навреди? Само едно малко вкусване...

Очите ѝ бяха толкова сини и гледаха право в неговите. Не бяха студени като на вещицата, а пълни с противоречиви емоции.

Клепачите ѝ се притвориха.

Устните му се притиснаха леко върху нейните. Алисън не се съпротивлява. Не се опита да извърне глава настрана. Дъхът ѝ излезе

плахо навън, той го вдиша, пое мекото ѝ дихание в собствените си бели дробове и заедно с него и вкуса ѝ.

Сладък.

Щеше да вземе повече.

Отново я целуна. По-силно. По-дълбоко. Устните ѝ се разтвориха и... и тя го пусна вътре. Езикът му се пъхна между тях и нахлу в топлата пещера на устата ѝ. Тялото му се притисна в нейното, толкова близо, че можеше да усети стегнатите връхчета на зърната ѝ и дивия ритъм на сърцето ѝ.

Невинност и грях. Една жена не биваше да има вкуса и на двете.

Но тя го имаше.

Алисън го посрещна, целуна го с дива, разгорещена страст, а от гърлото ѝ се прокрадна стон. Целуваше го... защото жената си мислеше, че е в безопасност с него.

Че той беше обещаният защитник.

Ноктите му започнаха да се удължават.

Кучешките му зъби одраскаха долната ѝ устна.

Алисън замръзна в ръцете му.

Време беше тя да разбере какво точно се случва. Кейд вдигна глава. Погледна я право в очите.

— Не съм тук, за да те защитавам! — изръмжа думите, ръмжене на звяр.

Погледът ѝ се плъзна от неговия към мрака на хижата — първо вляво, после вдясно.

— Никой не ни е проследил до тук. — Беше дошла с такава готовност. А можеше да се разкрещи в онзи бар. Да вика за помощ. Да моли за помощ.

Може би Григс щеше да се бори за нея.

Може би някой друг тъп задник щеше да изиграе ролята на рицар на бял кон.

Бавно освободи китките ѝ, но не се отдръпна.

— Никой няма да чуе крясъците ти тук, скъпа.

Алисън трепна.

— 3-защо да крещя?

Той протегна ръка и плъзна нокти по бузата ѝ. Трябваше да спре да гледа на него като на някакъв проклет герой, и да го види такъв, какъвто всъщност беше.

— Твоята Елза не те изпрати при мен, за да те защитавам — замълча за миг, загледан в лицето ѝ, защото знаеше, че ужасът ще дойде. — Плати ми, за да те убия.

И тъй като Алисън изглеждаше толкова невероятно крехка, така невинна и *човешки*, той не очакваше острието на ножа ѝ да се забие в гърдите му. Погледна надолу изумен и осъзна, че когато бяха в онази алея, тя посегна, но не извади оръжието си. Той се бореше с вампира, и тя...

Кръв се стече по гърдите му и Алисън го блъсна с нетипична за човек сила. Той отлетя назад и се удари в отсрещната стена. Потресена и уплашена, тя му хвърли отчаян поглед и се втурна към вратата.

Вратата се затръшна след нея, когато младата жена избяга в нощта.

Без да бърза, Кейд се изправи на крака. Ножът бе пропуснал сърцето му с няколко сантиметра. И дори не беше от сребро.

Аматорска работа.

Извади ножа. Втренчи се в окървавения метал, след това го счупи, стискайки го с юмрук.

Беше избягала от него. Бягаше бързо в тъмната нощ. Жалко. Тя не знаеше колко много се наслаждава на лова той.

Звярът обичаше да преследва плячката.

Кейд позволи на промяната да го завладее, брутално, мъчително, тъй като костите му изпукаха и се счупиха, преоформиха и удължиха. Козина покри кожата му, а когато отвори уста да извика след нея, неистов вой изпълни нощта.

Беше време за лов.

* * *

Когато Алисън чу протяжния, сърдит вой, погледна назад, макар всичките ѝ инстинкти да крещяха... *Продължавай! Бързай!*

Нейният спасител беше и неин палач. Алисън продължи неуверено напред, влизайки в заслона на гъстите дървета. Ако знаеше как да запали мотора, щеше да се метне на него и да избяга, но, по дяволите, не притежаваше подобни умения.

Докато тичаше през гората, тялото я заболя. Краката ѝ горяха, но тя напредваше толкова бързо, колкото можеше. За нея вече нямаше безопасно място. Не можеше да се довери на никой. Дори Елза я беше продала.

Елза... жената, която беше дошла при нея, докато стоеше, плачейки, над гроба на родителите си на онова студено гробище. Елза ѝ беше обещала приятелство.

Но се опита да я убие.

Лъжлива вещица!

Нов вой разтърси нощта и Алисън рязко се обърна по посока на звука.

О, по дяволите! Голям черен звяр — вълк — я преследваше. Твърде голям, *необичайно огромен*. И се движеше прекалено бързо.

Тя свърна вдясно, спъна се в един паднал дънер и се понесе надолу по склона, премятайки се отново и отново, като се удряше в земята при всяко болезнено превъртане. Когато тялото ѝ най-накрая спря да се търкаля, беше с лице към земята. Болеше я навсякъде и...

— Алисън!

Главата ѝ рязко се вдигна. Там стоеше Елза. Лъжливата, двулична Елза. Усмивната.

— Май върколакът вече е започнал да се забавлява...

Върколак. Тогава го чу — грохотът от приближаването на вълка, който я преследваше.

— Той ще те разкъса. — Елза стоеше близо до две изкривени, възлести дървета. — И аз нямам търпение да гледам.

Алисън се надигна и се изправи на крака. Не почувства да има нещо счупено. *Дано!* Но беше в капан между вещица и вълк. *Проклет върколак!* Беше чувала много истории за върколаци. Опасни, повече животни, отколкото мъже. И трябваше да се бори с един от тези зверове? Без оръжие?

— Трябва да ми помогнеш! — Обърна се.

Но вещицата я нямаше там... Тя идваше право към нея. Сграбчи я и я стисна здраво. Ноктите ѝ се забиха в ръцете на Алисън.

— Мислиш, че ще вземеш силата ми? Животът ми? Няма да стане — изсъска тя и от устата ѝ се разхвърчаха слюнки. — Няма да вземеш нищичко от мен. — Ноктите ѝ се забиха дълбоко. — Но аз ще взема *всичко*, което имаш.

Вълкът изръмжа и Алисън усети горещия полъх на дъха му зад гърба си. Елза я извъртя и я бутна към него.

— Разкъсай гърлото на вампира!

— Не съм вампир! — Нима жената не виждаше това?

И можеше ли сега вълкът да я разбере?

Дишането ѝ се ускори, когато се вгледа в него — в най-зелените очи, които никога нямаше да може да забрави. Нищо чудно, че Кейд имаше такива остри зъби. Неговите зъби, ноктите му...

С тях може спокойно да ме убие.

— Разкъсай я! — извика Елза с трескава възбуда. — *Разкъсай. Я. На. Парчета!*

Алисън не помръдна.

Вълкът приближи. Беше го намушкала. Беше го блъснала и човекът беше отхвъркнал доста далеч назад, когато го удари в хижата. Може би щеше да успее да го задържи на разстояние. Да задържи и двамата на разстояние, достатъчно дълго, за да...

Вълкът се хвърли напред.

Алисън изпищя. Не можеше да направи нищо друго. Не беше смела, нито супер силна и не искаше да умре, не искаше...

Вълкът я бутна зад тялото си и се изправи срещу вещицата. Беше я избутал с мощните си лапи и Алисън отново се озова на земята.

Вълкът беше толкова огромен, че тя не виждаше почти нищо от него и бързо се изправи на колене, за да има по-добра видимост.

Вещицата вече не се усмихваше.

— Какво правиш, дяволите да те вземат? — изкряска Елза.

Вълкът погледна към Алисън. Зелените му очи, пламтящи и толкова диви, сякаш гледаха през нея.

Тогавя костите започнаха да пукат. Да се чупят, да хрущят. Звуците бяха ужасяващи и Алисън искаше да отвърне поглед, но не можа.

Гледаше го. Краката ѝ трепереха, когато се изправи.

Козината се стопи от тялото на вълка. Появиха се златиста плът и стегнати мускули. Гол мъж. Мощен. Първичен.

Той се изправи, като внимаваше тялото му да остане между нея и вещицата.

— Тя все още не е вампир. — Гласът му беше по-груб и по-силен от преди.

Алисън прехапа устни, за да не проговори. Той знаеше за нейната зараза?

— Това няма никакво значение! — сопна му се Елза в отговор. — Убий я!

Двама срещу един. Шансовете ѝ бяха лоши. Особено когато единия от тези двама беше върколак.

Устата ѝ беше суха като пустиня. Ноктите се забиха в дланите ѝ, тялото ѝ блокира, докато чакаше следващия ход на Кейд.

Той ѝ хвърли бляскав поглед през рамо. *Моля те!* Тя не произнесе думите, но си ги помисли и знаеше, че молбата трябва да е отразена в очите ѝ. *Не ме убивай!*

Кимна ли ѝ с глава? Или тя си въобразяваше?

— Убий я! — извика Елза.

— Не — отвърна Кейд. Тихо, но ожесточено.

И Алисън не знаеше кой е по-шокиран.

Вятърът се изви около тях на силни пориви, които уловиха косата ѝ и я вдигнаха във въздуха.

— Аз ти платих! — прогърмя гласът на Елза. — Имахме сделка!

— Ти ми плати да убия вампир. — Мъжът беше гол и въпреки това дяволски опасен. — В момента тя просто е един безпомощен човек.

Тя беше един адски уплашен човек, в чиито гърди се появи слаба надежда.

Когато протегна шия, Алисън успя да зърне зачервеното лице на вещицата.

— Тя ще се промени! — Елза сложи юмруци на кръста. — Само още няколко дни и тя ще бъде...

— Тогава ще мисля как да я убия — каза той и сви рамене.

Това просто уби надеждата ѝ.

С писък Елза се хвърли към Алисън. Кейд я хвана и я блъсна обратно.

— Няма да я докосваш! — изръмжа той.

Алисън потръпна от заплахата, с която бяха пропити думите му.

— Ако ти не го направиш... — започна Елза.

Сега Кейд беше този, който се смееше.

— Не можеш да я убиеш. Ако можеше да свършиш тази работа, никога нямаше да дойдеш да пълзиш пред мен.

Хм, защо вещицата не можеше да я убие?

— Така че махай се от тук, вещице, и ще бъда дяволски щастлив, ако не те видя отново. — Той вдигна ръка, ноктите бяха излезли от върховете на пръстите му. — Ако ще убивам някого, то ти ще си тази, която ще умре!

Алисън отстъпи крачка назад, под краката ѝ се счупи пръчка. Но вълкът и вещицата не погледнаха към нея.

— Ще си платиш за това! — обеща Елза.

Кейд просто отново повдигна рамене, очевидно не се притесняваше. Какво бе необходимо, за да разтревожи върколак? Явно не заплахи от вещица...

— Тя ще се нахвърли върху теб. В момента, в който гладът я застигне, тя ще се нахрани от теб... точно както другите. — Надвисна тежка пауза. — Но може би това ти харесва. Може би просто ти харесва да бъдеш проклета храна за вампирите! — Елза се дръпна от него, гърдите ѝ се повдигаха тежко. — Направи погрешен избор на враг. — Силен порив на вятъра вдигна и разпиля русата ѝ коса. — Не след дълго и двамата ще умрете.

Вятърът я шибаше още по-свирепо. Алисън се бореше да остане права и...

И Кейд я хвана. Придърпа я по-плътно към гърдите си, когато вятърът изпищя и сякаш заби нокти в плътта ѝ. Прегърна я в обятията си, топлото му тяло беше солидна котва срещу яростта.

След това в следващия миг имаше само...

Тишина.

Пръстите му се свиха около брадичката ѝ и повдигнаха главата ѝ нагоре. Алисън се взря в очите му, без да знае какво да каже. Защото върколакът, който гледаше, можеше да бъде нейният спасител... или най-лошия ѝ кошмар.

ГЛАВА 3

— Ти... няма ли да ме убиеш? — попита Алисън тихо от мястото си пред камината.

Кейд закопча дънките, които бе облякъл, и застана пред нея. Ароматът ѝ го привличаше — *никой не бива да мирише така.*

Достатъчно добре, за да я изядеш.

Погледът ѝ се стрелна към лицето му, след това се спусна до гърдите му. Устните ѝ се разтвориха, когато видя белезите.

Той бе готов да се обзаложи, че по нейното меко като коприна тяло няма нито един белег.

Тя бързо отмести поглед и той стисна челюсти. Щеше да е по-добре тя да започне да привиква към начина, по който изглеждаше. Ако искаше да продължава да живее, той беше единственият ѝ шанс за оцеляване.

Защо? Какво, по дяволите, правя?

Да ѝ помогне не беше планът... нали?

Тя отново го погледна, впивайки тези дяволски сини очи в него.

Вълкът вътре започна да ръмжи.

— Защо издаваш този звук?

Може би мъжът също ръмжеше. Вампирите не бяха единствените, които обичаха да използват зъбите си.

Точно в този момент той се изкушаваше да хапе. Можеше да започне от рамото ѝ. Това деликатно място, където се срещаха шията и рамото. Можеше да я маркира и...

— С-спри да ме гледаш така. — Тя прегърби рамене и вдигна одеялото. — Или ще ме убиеш, или не.

Това не беше единственият избор, който имаше. Ами чукане? Попадаше ли в малкия ѝ списък?

— Мога да си тръгна, нали знаеш? Да изляза през тази врата и никога да не ме видиш отново.

Тя не го разбра. Кейд се хвърли напред, сграбчи ръцете ѝ и я изправи. Одеялото падна на пода. Устните ѝ се разтвориха, когато си

пое сепнато дъх.

— Без мен — каза ѝ решително — ти си мъртва. Била си набелязана от вещица да умреш.

Очите ѝ го уловиха — като в капан. *Мамка му!* Очите на жената не трябваше да карат един мъж да се чувства сякаш е откраднала душата му — само с един поглед.

Принуди ръцете си да отпуснат захвата, здраво стегнал нейните.

— След като аз не те убих, можеш да се обзаложиш, че тя ще изпрати някой друг да свърши тази работа.

— Защо?

— Защото вампирите не са най-обичаните, скъпа. Хората и свръхестествените, по дяволите, всички ние искаме да ги убием.

Тя поклати глава и косата ѝ докосна ръцете му.

— Аз... аз имам инфекция и...

При тези думи, той се засмя и отстъпи назад като я освободи.

— Така ли мислиш?

Алисън кимна бързо.

— Когато бях дете... вампири убиха родителите ми. Опитаха се да убият и мен. Когато ме ухапаха, т-те ме заразиха...

Елза ли ѝ е казала тези глупости?

— Ако може само да намерим лекарство... — продължи Алисън с отчаян глас. — Ще се оправя. Каквото и да е станало... то може да се спре. Беше престанало в продължение на години. Нищо не ми се случи, докато само преди няколко седмици...

Тя нямаше представа.

— Не си заразена. — Вампирите, които я бяха нападнали, без съмнение са разбрали истината още с първото ухапване. Трябва да са вкусили силата в кръвта ѝ. — Ти си чистокръвна.

— Аз съм какво?

— Един човек, който е роден по призива на кръвта. Не ти е нужно да получиш смяна на кръвта, за да се промениш. Ти си една от малкото, които се променят от само себе си.

Тя отново поклати глава. Правилно. Защо да вярва на това, което беше длъжен да ѝ каже? Реши се. Въздъхна.

— Тези твои родители, които са умрели, обзалагам се, че те не са истинските ти, нали?

— Адски сигурно е, че са!

Ах, тя можела и да хапе!

Вдигна глава и се вгледа в нея.

— Спокойно! Исках да кажа, че не са ти кръвни родители, нали?
— Няма начин двамата човеци да са я създали. Не така се раждаха чистокръвните.

Челюстта ѝ се стегна.

— Не знам кои са били моите родители, ясно? Единственото, което знам, е, че са ме оставили на стълбите пред болницата и повече не са се сетили за мен.

— За да се откажат от чистокръвен, вероятно не са могли да се върнат.

Между веждите ѝ се появи бръчка. Никаква представа?!
Опитвайки се да ѝ обясни, той каза:

— Чистокръвните са рядкост. Само наскоро превърнали се вампири могат да имат деца и те никога не ги изоставят. — Каквото и да се говореше за вампирите, те защитаваха своите деца. — Родителите ти...

Тя го гледаше с обезпокоени, объркани очи, без да проговори.

Кейд въздъхна.

— Предполагам, че са ги преследвали и щом никога не са се върнали за теб, значи...

Са мъртви.

Клепачите ѝ се притвориха и той разбра, че го е осъзнала.
Алисън преглътна и без да го поглежда, каза:

— Аз, аз... не мога да бъда...

Примири се с това. Животът е гаден, скъпа. Това е урок, който всички научаваме.

— Ти си. Само след няколко дни ще кажеш „сбогом“ на човешкия си живот.

Тогава какво трябваше да направи той? Да я убие? Да унищожи тази красива глава?

Не!

Бузите ѝ станаха още по-бледи.

Беше най-добре да продължи да обяснява, за да разбере всичко сега. Зараза? Как ли пък не.

— Ти ще се промениш. По времето, когато изгрее пълната луна, ще бъдеш вампир.

— Мога да го спра! Елза каза, че има лек и аз мога...

— Това при теб не може да се спре. Елза просто те заблуждава, за да умреш.

Алисън потръпна от неговите думи. Точно така. Истината може да боли, нали? По-добре да разбие всичките ѝ илюзии сега.

— Няма лечение. Няма абсолютно нищо, което можеш да направиш, за да спреш промяната.

Тялото ѝ трепереше.

— Ще бъдеш вампир. — Ръката му се вдигна и проследи дебелия белег около шията му. Белег, който получи, когато беше твърде млад, за да се превърне с лекота изцяло във вълк. — И тогава...

— Тогава? — прошепна Алисън.

— Тогава ще се нахвърляш на гърлото на всеки задник, достатъчно глупав да се намира близо до теб.

— Ти... ти... мразиш вампирите — Погледът ѝ проследи ръката му, която се движеше по белега.

Той се втренчи в нея, хванат от думите ѝ.

— Да, мамка му! — избухна яростно. Ненавиждаше тези паразити, искаше ги всичките в земята. Тогава защо стоеше тук и разговаряше с нея, желаше я?

Предлагаше ѝ да я защитава?

Кейд се извъртя много бързо.

— Остани за през нощта. Ще бъдеш в безопасност тук. — Щеше да разбере, ако някой се опита да се промъкне в земите му.

— Благодаря ти! — последва го нейният шепот.

Кейд погледна назад. Беше се обгърнала с ръце около корема. Взираше се в него, изглеждаше изгубена.

Мамка му!

— Не ми благодари — изръмжа. *Не ми благодари, защото още не знаеш какво ще направя. Не знаеш какво искам.*

Съвсем скоро щеше да разбере.

* * *

Това беше същият кошмар, който винаги бе имала. Алисън знаеше, че е кошмар, но не можеше да се събуди. Родителите ѝ бяха

мъртви около нея, кръвта им оцветяваше белия килим в тъмно червено. Вратът я болеше и можеше да почувства как мокротата се плъзга надолу по кожата ѝ.

Нейната кръв.

— *Ще се видим отново...* — каза вампирът, като се усмихна — кървавите му зъби проблеснаха. — Порасни за нас, стани силна... *Ще се видим отново.*

Защото тя беше една от тях. Точно като тях. Щеше да убива, да измъчва, да слуша виковете на жертвите си...

— Събуди се, Алисън! — Ръцете му бяха обвити около раменете ѝ и я разтърсваха не толкова нежно. — По дяволите, събуди се!

Тя отвори очи и откри, че Кейд се е надвесил над нея. Едва не изкрещя. Но успя да се спре точно навреме.

— Аз... нещо не е наред ли? — Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, гласът ѝ излезе прекалено дрезгав.

Беше в леглото. В неговото легло. Той беше легнал на дивана и предложил спалнята си на нея.

Мил жест за убиец.

— Крещеше.

Сега беше будна, в леглото, напълно гола, с върколак — гол до кръста и надвесен над нея.

— Лош сън — успя да промълви.

Кейд изсумтя. *Това съчувствие ли беше?* Взирайки се в нея, той се отдръпна. Тя го хвана за ръката.

Тогава и двамата застинаха. Внезапно въздухът се оказа много, много плътен. И мъжът изглеждаше... още по-голям от преди.

— Пусни ме! — произнесе тихо, но тя чу заповедта в думите му.

Не го пусна.

— Ти не си жесток, както искаш да повярвам, че си. — Жестоките убийци не те утешават, когато имаш кошмар. Жестоките убийци не ти предлагат леглото си. Те не...

Една секунда. Толкова беше нужно. Притисна я по гръб, тялото му я смаза в матрака. Устните му бяха върху нейните, не меки и нежни — диви, твърди, груби.

Той не се целуваше като неопитен любовник. Той се целуваше като мъж, който взема това, което иска.

Мен.

Тя не можеше да се отдръпне. Хватката му беше твърде силна. Но...

Не искаше да се отдръпва. Алисън разтвори устни и отвърна на целувката, наслаждавайки се на горещите вълни, които стоплиха кръвта във вените ѝ. Беше сама и се страхуваше от толкова дълго време и сега... *Искам го!*

Устата му се отдръпна от нейната.

— Какво правиш, дявол да те вземе?

Тя облиза устни. Вкуси го. *Див.*

— Целувам те?! — Разбира се, може и да не беше най-опитната любовница в света, но притежаваше някои умения.

— *Защо?*

Ъ-ъ, не трябваше ли да бъде...

— Обичаш да си играеш с огъня, а? Искам те... — гласът му беше груб и дълбок, звучеше като ръмжене на звяр, — ... а върколаците не са известни точно със своя самоконтрол.

Младата жена вдигна ръка и с пръсти проследи един от белезите, виещ се през гърдите му.

Мускулите на Кейд се напрегнаха от докосването ѝ.

— Не искаш да... — Думите му секнаха, главата му рязко се обърна надясно.

И тя видя лекото издуване на ноздрите, когато помириша въздуха.

— Кейд?

Той не я погледна. Просто се взря в тъмния прозорец.

— Компания!

Кейд скочи от леглото и се втурна към вратата. Алисън грабна дрехите си и се заоблича, докато се препъваше след него.

После чу приближаващото ръмжене на двигателите. Поне два. О, мамка му, това изобщо не беше добре!

Сграбчи ръката на Кейд.

— Чакай!

Той се обърна към нея.

— Не знаеш какво има там...

— Два пикапа. Седем глупави човека. Мога да ги помириша. — Подуши отново и се усмихна мрачно. — И тези човеци се готвят да ни нападнат.

Добре, значи знаеше.

Кейд излезе навън. Все още беше гол до кръста и не бе понечил да вземе дори оръжие със себе си. Тя не знаеше много за върколаците, но нямаше начин да не могат да бъдат унищожени.

Алисън се втурна подире му, дърпайки надолу тениската си. Автомобилите спряха с рязко набиване на спирачки и около тях се вдигнаха облаци прах.

Кейд спря на ръба на малката веранда, разкрачи леко крака и отпусна ръце встрани.

— Григс! — извика той. — Тъпо копеле такова, не трябваше да предприемаш тази битка!

Григс? Човекът от „Кървавата баня“? Сякаш щеше да го забрави скоро?

Вратата на пикапа се отвори и, разбира се, Григс подаде бръснатата си глава.

— За достатъчно пари бих изкормил и собствената си майка!

Чудесно!

Мъжете излязоха от автомобилите. В края на краищата, Кейд бе прав за тяхната „компания“.

— Парите са *наистина* много добри — продължи Григс, като се отпрати към тях. *О, по дяволите, това в ръката му дървен кол ли беше?* — Прекалено добри, за да се изпуснат. Не е моя вината, че се изплаши като женчо.

Тя погледна към Кейд — ноктите му бяха започнали да се удължават.

— Какво? — попита Григс. — Решил си да прекараш известно време, като чукаш целта? Искам да кажа, че тя е секси, но не си струва...

Кейд се втурна напред. В момента, в който той се раздвижи, Алисън видя проблясването на метал. Идиотът, който застана пред Григс, имаше оръжие, което насочи към Кейд.

Дали Кейд беше видял пистолета?

Тя изкрещя предупредително и скочи към Кейд. Скочи — и се придвижи по-бързо, отколкото се бе движила някога в живота си. По-бързо, отколкото човек можеше да се движи. Тялото ѝ се заби в него и го изблъска от пътя на куршума, дори когато усети жестоко парване, пронизало плътта ѝ.

Зашеметена, падна на земята и осъзна, че страната ѝ все още гори. Погледна надолу и на бледата светлина на зазоряването видя, че кръвта ѝ се просмуква върху фланелката.

— Дяволски глупав ход — изръмжа Кейд.

Алисън вдигна глава и го видя да се втурва напред, за да атакува стрелеца. Едно завъртане и Кейд счупи китката на мъжа. После грабна пистолета и с два бързи изстрела повали двамата мъже, идващи от втория пикап. Те се свлякоха на земята с крясъци.

Знам какво е усещането, задници! Алисън притисна ръка към раната, опитвайки се да спре бликащата кръв.

Григс продължаваше да стои там, стиснал кола в юмрук.

— Ти си глупак — изръмжа Кейд към него. След това хвърли стрелеца към едно дърво. Човекът изстена и падна на земята. — Идваш тук и си мислиш, че куршумът ще ме спре?

Григс отстъпи няколко крачки назад.

Кейд го последва.

— Понеже знаеш за свръхестествените, мислиш, че това те прави някаква шибана машина за убиване?

Алисън успя да се изправи. Олюля се леко, а кръвта почти беше спряла, или не беше?

Тя примигна и Кейд беше притиснал Григс върху пикапа. Всички мъже, дошли с него, бяха на земята, стенещи от болка.

Пръстите на Кейд — не, ноктите му — бяха забити в гърлото на Григс.

— Проследи ме отново — предупреди Кейд, — и си мъртъв. Също така, *погледни* Алисън лошо... и си мъртъв.

О! Алисън преглътна. Той я защитаваше отново. Ако Кейд не внимаваше, тя определено щеше да започне да си мисли, че той има меко сърце, скрито под тази козина и нокти.

— Ще те разкъсам — продължи той с мрачен глас — и ще изтръгна сърцето от гърдите ти, докато крещиш и ме молиш да спра.

Може би нямаше чак толкова меко сърце.

— Махайте се от тук! — нареди той. — И се уверете, че всеки ловец в областта знае, че *трябва да стои далеч от това, което е мое.*

Я, почакай — задръж — нима я беше определил като негова?

Кейд пусна Григс и отстъпи назад. Григс смъкна задника си от пикапа и се намъкна в кабината, а мъжете, които бяха дошли с него,

ранени и кървящи — *кръвта им миришеше сладко* — накуцвайки го последваха.

Двигателите изреваха и автомобилите се понесоха един след друг през гората.

Бавно, Кейд се обърна към Алисън.

— Защо?

Тя вдигна ръка и видя кръв по върховете на пръстите си.

— Защото не мога да ти позволя да умреш заради мен.

Той закрачи към нея.

— Не бих го направил.

Е, това беше грубо. Беше му спасила задника. Нима не го отчиташе?

Ноздрите му се разшириха.

— Вълците харесват миризмата на кръв.

Също като вампирите.

Беше почти до нея и тя можеше да види острият крайчета на кучешките му зъби.

— Това обикновено ни кара да искаме да атакуваме — поясни със смъртоносен глас.

Алисън едва успя да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ, когато вдигна поглед към него.

Не нападай! Долу, вълко, долу!

Беше казал, че самоконтролът му не е толкова добър. И точно сега не искаше той да губи този самоконтрол.

Ръцете му се стрелнаха към нея и сграбчиха края на тениската ѝ. Дръпнаха окървавеният тъкан и я разпраха. Дъхът му излезе със свистене. Или това беше нейният?

— Куршумът е още в теб.

Коленете ѝ почти се подкосиха.

— Още е в теб... — зеленият му поглед я измери и той продължи: — ... а ти си на крака.

Така беше.

— Искан да... да ти помогна.

За миг той се втренчи в нея. Погледът му търсеше нейния. За какво, тя не знаеше. Тогава Кейд поклати глава.

— Нека сега аз ти помогна. — Подхвана я и без никакво затруднение я вдигна на ръце.

Може би беше глупаво, но тя се почувства... в безопасност... в тези силни ръце.

— Ще боли — предупреди я, когато влезе с нея в хижата. — Но не можеш да се излекуваш, докато куршумът е в теб.

Главата ѝ лежеше на рамото му. Изглеждаше естествено да направи това. Да остави тялото си да се притисне до твърдите му мощни гърди.

Кейд я положи на леглото. Разкъса останалата част от фланелката, оставайки я само по черния ѝ сутиен. Пръстите му се плъзнаха нагоре — нежно докосване, което не очакваше. Ласка? Това нежно докосване *почти* беше достатъчно, за да я накара да забрави въпроса си. *Почти*.

Но когато имаше върколак толкова близо до себе си, когато беше слаба и кървяща... *Концентрирай се!*

— Кейд? — Алисън прошепна името му. *Ами ако миризмата е твърде силна? Какво ще стане, ако звярът в него поеме контрола?*

Той я погледна, зелените му очи блестяха със силата на вълка.

Студени тръпки полазиха по ръцете ѝ.

— Кръвта ти... ароматът... — Той стисна челюсти, зъбите му изскърцаха. — Това ме кара да искам да убивам.

Много лошо.

— Това ме кара да искам да разкъсам онези копелета, за да съм дяволски сигурен, че те никога няма да те наранят.

Устните ѝ се разтвориха, но Алисън осъзна, че не знае какво да каже.

— Сега креци, ако трябва — острите му нокти се поколебаха над раната, — защото ще боли ужасно.

ГЛАВА 4

Тя изпищя.

Звукът го прониза. Вълкът изрева вътре в Кейд, но пръстите му бяха стабилни, докато вкарваше ноктите си в раната ѝ. Лявата му ръка притисна стомаха ѝ, за да я държи на място в леглото, а дясната му ръка се вкопчи в разкъсаната ѝ плът.

От ъгълчетата на очите ѝ потекоха сълзи, но след този първи вик не издаде нито звук. Той я погледна само за миг и видя, че е прехапала долната си устна, за да задържи писъците.

Трябваше да ги убия.

Защо, по дяволите, не го бе направил?

Защото не искаш тя да си мисли, че си чудовище.

Напипа куршума. Стисна го здраво и усети как плътта му гори.

Дим се издигна от върховете на пръстите му, появи се от цялото му тяло.

— К-кейд? — Гласът ѝ беше тих и уплашен. — Какво става?

Той извади куршума. Плътта на пръстите му беше яркочервена и покрита с мехури. Хвърли куршума върху нощното шкафче.

— Използвали са сребро.

Трябваше да ги убия.

Тези копелета не бяха дошли тук само заради Алисън. Елза беше изпратила тези човеци да го унищожат.

Раната ѝ започна да се затваря буквално пред очите му.

— Чувствам мястото много странно — прошепна тя. — Изтръпнало...

Защото плътта се възстановяваше. Алисън беше толкова близо до трансформацията, толкова близо до това да стане напълно вампир, че тялото ѝ вече бе подготвено за промяната.

Вампирите можеха да се излекуват от почти всяка рана. И тъй като се възстановяваха много бързо, често бяха дяволски трудни за убиване.

Имаше само три начина да убиеш вампир — с огън, обезглавяване или да забиеш в сърцето му дървен кол.

Нищо чудно, че самата Елза не беше дошла за Алисън. Вещицата буквално не бе достатъчно силна, за да я убие.

Но аз съм. Ноктите на върколаците бяха идеалното оръжие за обезглавяване на вампири.

Кейд осъзна, че пръстите му галеха корема ѝ. Плъзгаха се леко по плътта ѝ. Вдигна поглед и срещна нейния.

Искаше я.

— Ти ме... защити. — Кой беше правил подобно нещо за него преди? И защо, по дяволите, го бе направила? Каза ѝ, че е изпратен да я убие и въпреки това жената бе застанала отпред и бе поела куршума, предназначен за него.

Защо?

Алисън го погледна.

Мамка му! Той се изправи. Излезе от стаята.

— Кейд? — извика Алисън след него. Харесваше му, когато произнасяше името му. Харесваше му, когато го докосваше. Когато нейният аромат го обграждаше. — Не ме оставяй! — каза съвсем тихо, но той отлично чу думите ѝ.

Почувства болка в гърдите.

— Няма. — Върна се в стаята с влажна кърпа в ръце.

Сега тя беше седнала. Гърдите ѝ напиреха от чашките на сутиена.

Дяволски прекрасни гърди.

Членът му подскочи и се блъсна в предната част на дънките, но Кейд потисна похотта.

Засега.

Внимателно сложи влажната кърпа отстрани и почисти кръвта от кожата ѝ.

Сметаново бяла и гладка кожа.

Раната беше изчезнала. Вампирите и техните ускорени лечебни сили. Нямаше да има белег, а не като него.

Белезите покриваха почти цялото му тяло.

Вдигна поглед и откри, че Алисън се взира в белега, който прорязваше бузата и свършваше под челюстта му. Кейд стисна силно зъби.

Тогава тя вдигна ръка и докосна грубата кожа.

— Какво ти се е случило?

Съчувствие. Съжаление. Не искаше нищо от нея. Хвърли кърпата на нощното шкафче. Тя падна върху куршума.

— Нищо, с което да не мога да се справя.

Очакваше да си махне ръката. Тя не го направи. Просто продължи да го докосва и похотта, която се бе опитал да потисне, ставаше все по-силна с всяка изминала минута.

Опияняващият ѝ аромат изпълваше ноздрите му. Тялото ѝ беше толкова близо и го очакваше. И тя го докосваше. Милваше бузата му. Взираше се в него с тези големи, сини очи.

Знаеше колко опасен е той. Дамата трябваше да си държи задника далеч от него.

Не...

— Кажи ми! — Думите ѝ бяха дрезгави, прошепнати, и се плъзнаха по плътта му по-добре от копринена ласка.

Чудесно! Не че беше някаква дълбока, тъмна тайна. Неговата история се разправяше из баровете. Носеше се из гората.

— Когато бях на четиринайсет, вампири нападнаха моята глутница.

Ръката ѝ застина върху бузата му. Очите ѝ продължаваха да се взират в него.

— Бях прекалено млад, за да се трансформирам, но и твърде голям, за да ме сметнат за заплаха, която трябва да отстранят. — Винаги е бил огромен. Но това нямаше никакво значение, когато се изправиш срещу усилената мощ на вампирите. — Преди да започнат да елиминират... — Въздъхна тежко и си спомни мириса на изгоряла плът. — Мислеха, че ще бъде забавно да ме измъчват.

Видя изящното движение на гърлото ѝ, когато преглътна.

— Лицето ти.

Кейд не можа да се сдържи. Засмя се. После стана и се увери, че светлината пада върху тялото му. Не искаше да има сенки, които да го крият повече. Не си беше направил труда да облече ризата си, преди да се отпрати при Григс и бандата му. Затова сега нямаше дреха, която да го покрива. Нямаше тъмнина, която да прикрие старите рани.

— Скъпа, лицето ми беше само началото.

Завъртя се бавно, наистина бавно, за да има тя време да огледа всички белези, които прорязваха плътта му.

По него нямаше нищо хубаво или спретнато. Вампирите бяха използвали сребърни ножове, за да одерат кожата му. След това с помощта на течено сребро бяха горили мускулите му. Беше горял и горял, докато агонията беше всичко, което познаваше.

Той се обърна с гръб към Алисън и се загледа право в стената. Вампирите се смееха, докато той крещеше.

— Но аз ги спрях — каза той. Все още помнеше. Все още виждаше картините пред очите си. — Измъкнах се от веригите. — От среброто, което обвиваше китките му толкова плътно. — При първите лъчи на зората, когато те бяха слаби, а аз силен, се измъкнах и убих всеки един от шибаните кръвопийци. — С ноктите, които най-накрая бяха изскочили от пръстите му. Болката, яростта — нещо бе довело до промяната в него. Вълкът беше изскочил ненадейно на повърхността в този пропит с кръв ден и ноктите му бяха разкъсали плячката.

— Но беше твърде късно за останалите от моята глутница — додаде той. Прекалено късно. — Всички останали бяха мъртви. — Захвърлени. Потрошени.

Никога не се присъедини към друга глутница. Какъв беше смисълът? Да се привърже към тях, да се грижи за тях, само за да види в един прекрасен ден как всички те умират при друга атака?

Нямаше нужда от никой. Не искаше никой. Беше много по-добре да е сам.

Когато Кейд почувства лекото докосване по гърба, той се вцепени. Това не бяха пръсти върху кожата му — докосването беше прекалено меко.

Това беше...

Алисън го целуваше по гърба. Целуваше белезите, оставени преди почти двайсет години.

Обърна се и я хвана за раменете.

— Недей!

Тя не изглеждаше уплашена. А трябваше. Вълкът беше твърде близо да се освободи и да излезе на повърхността.

— Защо? — попита го, взирайки се в очите му и той откри, че не може да извърне поглед. — Ти се погрижи за мен... защо да не мога да направя същото за теб?

— Защото не искам проклетото ти съжаление! — Не произнесе думите силно, а убийствено тихо.

— Жалко, тъй като не това искам да ти дам. — След това се измъкна от хватката му твърде лесно.

Сега бе почти човек. Трансформацията във вампир беше съвсем близо. Осъзнаваше ли го?

Алисън изправи рамене и се пресегна зад гърба си. Той чу тих шум и сутиенът ѝ се плъзна надолу, падна на пода.

— Знам какво се случва с мен.

По дяволите, това сълзи ли бяха в очите ѝ?

— Усещам промяната. Искам да кажа, моментално се изцелих от проклетата рана от куршума. Знам, ясно ли е? Знам какво ще стана.

Някои биха казали, че ще се превърне в чудовище.

Също като него.

— Знам какво ще стана, но не знам какво ще се случи с мен, когато... — Млъкна и поклати глава. Гърдите ѝ бяха щръкнали право към него, зърната им бяха стегнати, твърди и доста розови.

Искаше да ги вкуси.

Членът му беше толкова твърд, че чак го болеше. Искаше да е в нея.

— Не ме е грижа какво ще се случи утре. Интересува ме само този момент. — Ръцете ѝ посегнаха към ципа на дънките ѝ. Той беше отворен. Кейд го беше откопчал в яростта си, бързайки да лекува раната ѝ. — Точно сега искам теб.

Това беше всичко, което му трябваше да чуе. Преди да успее да каже нещо друго, преди да може да помисли за причината, поради която това беше грешно, Кейд я беше положил на леглото. Тялото му улови нейното като в капан, устата му вкуси една сладка гърда. И наистина беше сладка. Сладка и стегната и перфектна в неговата уста.

Свършено.

Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му. Когато докоснаха белезите, той не се напрегна. Не се опита да махне ръцете ѝ от белезите, които винаги щеше да носи.

Просто засмука гърдите ѝ по-силно. Заигра се със зърната. Първо с едното, после с другото. Ръцете му смъкнаха дънките ѝ надолу и силно дръпнаха гащичките.

Искаше го.

Не знаеше как, по дяволите, е получил това чудо, но нямаше намерение да се откаже от нея.

В този миг на земята нямаше нито една сила, която да го накара да я остави.

* * *

— Искаш го мъртъв ли, вещице? — Григс избърса кръвта от носа си, докато се взираше в Елза. — Убий го сама с проклятията си! Ние няма да се върнем там. Нямам намерение да се срещам с тая шибана откачалка отново.

Елза изгледа него и безполезната му група мъже. И тези би трябвало да бъдат ловци? По-скоро приличаха на пребити кученца.

— Един мъж — изръмжа тя. Ръцете ѝ върху масата се свиха в юмруци. Огледалото, вълшебното ѝ огледало, което използваше от осемнадесетия си рожден ден, блестеше върху повърхността на масата. — Оставили сте един мъж да ви победи?

— Не мъж — Григс изплю кръвта на пода. — Върколак.

— Върколаците могат да умират. Всичко и всеки може да умре.

— Ти пак си знаеш твоето. — Григс се обърна.

Юмруците ѝ бяха побелели от стискане.

— Ще удвоя парите! — Тя нямаше време... нито възможности. Вампирите приближаваха. Вече бяха в града. Нямаше да им трябва много, преди да намерят Алисън.

Григс се поколеба. Алчно копеле. Понякога хората могат да бъдат толкова предсказуеми. Елза се усмихна.

— Това куче-пазач, което тя има... — Григс погледна през рамо и поклати глава. — Ако се върнем, ще убие всички ни.

Почти можеше да помирише страха му. На гнило.

— Върви по дяволите! — Той изхвърча навън, като подбра и хората си със себе си. Звукът от стъпките им се смеси с дивия ритъм на сърцето ѝ.

Не, не, това не можеше да се случи! Не и на нея.

Елза грабна ножа. Едно бързо срязване и върху огледалото покапа кръв. Сложи показалеца си върху кръвта и го плъзна по повърхността, докато огледалото не запя.

Образът дойде — не бавно и размазано, а бързо и ясно.

Бъдещето ѝ не се бе променило.

Пълната луна светеше на небето. Алисън стоеше над нея, вампирските ѝ зъби се бяха удължили. Очите ѝ горяха диво и по брадичката ѝ се стичаше кръв.

Елза се втренчи в образа. Нямаше промяна. Алисън щеше да я убие само след няколко дни. Когато се променеше, когато станеше напълно вампир, Алисън щеше да тръгне да я преследва.

— Аз ще те убия първа — прошепна Елза. Ето защо първа бе потърсила Алисън. Заради видението на собствената си смърт. Но тя щеше да промени видението.

Трябва да го промени.

Елза не възнамеряваше да умира от някаква си вампирска кучка. Алисън щеше да бъде тази, която ще умре. Тя щеше да е тази, която ще кърви, и моли, и крещи, и умре.

— Няма да съм аз — заяви Елза, като отново посегна към ножа.

Просто трябваше да намери начин да удари вампирката по слабото място. Всеки имаше слабо място, дори чистокръвните вампири.

Ти си тази, която ще умре.

ГЛАВА 5

Дишането на Алисън се ускори, докато се взираше в Кейд. Той постави ръце от двете ѝ страни и се надвеси над нея, като я затвори в клетката на тялото си.

Похотта и страстта бяха опънали чертите на лицето му, а широките му рамене сякаш блокираха светлината около тях.

Беше гола под него. Гола... и тя видя острите върхове на кучешките му зъби.

И необуздаността на звяра, пламтяща в очите му.

Може би трябваше да се страхува.

Но тя вдигна глава и го посрещна с гореща, с отворена уста целувка. Езикът ѝ се плъзна в устата му и го вкуси. Мощта на върколака не я плашеше.

Тя я възбуждаше.

Ръката ѝ стисна косата му и го придърпа по-близо. Алисън бе имала шепа любовници в живота си. Първите няколко бяха непохватни, а другите по-умели.

Но точно сега не можеше да си спомни нито едно от имената им. Не можеше да си представи лицата им.

Само Кейд.

Засмука долната му устна. Чу ръмженето му и усети как тялото ѝ се напрегна в очакване. Това нямаше да бъде нежна езда. Нямаше да бъде сладко освобождаване.

Чудесно! Тя искаше огън и страст. Диво удоволствие.

Искаше него.

Устните ѝ се плъзнаха от неговите и Алисън го целуна по шията. Пулсът му препускате под устните ѝ в унисон с ритъма на сърцето ѝ.

Кръв.

Тя го облиза. Съвсем леко.

Кръв.

Алисън извърна глава и стисна очи, докато се бореше с дивия порив да пие от него. Не това искаше. Тя искаше...

Леглото се разклати, докато той се движеше, плъзгайки се по тялото ѝ. Пръстите му бяха груби и силни, докато разтваряха бедрата ѝ. Тогава тези пръсти се плъзнаха нагоре и погалиха сърцевината ѝ, от устните на Алисън се откъсна стон.

— Погледни ме! — изръмжа той.

Бавно, тя отвори очи и обърна глава към него.

— Какво виждаш... — Пръстите му проникнаха в нея. Разтегнаха я. Тласнаха дълбоко и я накараха да иска повече. — ... когато ме погледнеш?

Тя виждаше мъжа, който искаше.

— Чудовище? — Оттегли пръсти. Тласна още по-дълбоко. Бедрата ѝ се вдигнаха безпомощно срещу него, гърбът ѝ се изви на дъга. — Или човек?

Алисън облиза устни.

— Човек. — Но какво виждаше той? Когато я погледнеше...

— Виждам най-красивата жена, която някога съм срещал. — Отдръпна ръката си. Отвори рязко ципа на дънките и постави члена си на входа на тялото ѝ. — *Красива*.

Накара я да се почувства точно такава.

— Здрав съм — каза с дълбок и груб глас, докато се бореше да държи желанието си под контрол, а погледът му сякаш гореше още по-ярко. — Върколаците не могат да пренасят болести. Нито пък вампирите.

Вече го знаеше, точно както знаеше, че бременността не е риск за нея, а не както тогава. Може ли вампир и върколак да имат бебе заедно?

Кейд чакаше на входа на тялото ѝ. Тя усещаше дебелия ствол на пениса му и го искаше вътре в себе си, но...

— Не се страхувай! — каза ѝ той.

Алисън поклати глава. Не се страхуваше от него. Точно в този момент само го искаше.

— Сега, Кейд. Сега.

Нейният вълк се усмихна и влезе в нея. Изпълни я, толкова твърд и дебел, и Алисън осъзна, че е забравила да диша. Той замря за момент, оставяйки я да се приспособи, а когато тя се стегна около него, искайки повече, Кейд се отдръпна — тласна отново, по-силно.

Ноктите ѝ се вкопчиха в раменете му. Искаше яростно. Диво. *Него.*

Всяко плъзгане на плътта му издигаше нейната необходимост нагоре като по спирала. Женствеността ѝ беше толкова чувствителна, опъната, нетърпелива.

Пълното удоволствие тепърва предстоеше.

Леглото скърцаше в техния ритъм. Тласък. Отдръпване. Тласък. Всеки път все по-силно. По-дълбоко. По-диво.

Алисън се засмя. Това беше чудесно. Тя се чувстваше чудесно. Краката ѝ се увиха около него, придърпаха го по-близо.

Устата на Кейд беше на шията ѝ. Не, не на шията ѝ, а по-точно на рамото ѝ. Усещаше върховете на зъбите му.

Може би не беше единствената, която обичаше да хапе.

И... и ѝ харесваше усещането от неговите зъби. Алисън изви глава назад и се притисна по-силно към него.

Още по-силно.

Кулминацията дойде бързо и яростно, прониза тялото ѝ така, че дъхът ѝ спря, и удоволствието я разтърси. Не леко. Не бавно. Толкова бурно, че стаята притъмня. Последвалите спазми от освобождаването като вълнички прииждаха в нейната сърцевина и тя се стегна около него.

И Кейд свърши. Тя чувстваше горещото му освобождаване вътре в себе си, дори когато зъбите му захапаха рамото ѝ. Той потръпна. А ръцете му я държаха толкова здраво.

Сякаш никога нямаше да я пусне.

Сърцето му препускаше лудо. Тя можеше да го усети. Туптеше далеч по-бързо от нейното. Той беше толкова топъл. Топъл, силен и солиден.

В ръцете му беше в безопасност. Нищо не можеше да я нарани. Никой не можеше.

Не и докато беше в ръцете му.

Той постави нежна целувка на рамото ѝ и повдигна тялото си, докато гледаше надолу към нея.

Алисън не искаше мигът да свършва. Още не. Тя не искаше да говори. Не искаше да се притеснява за това кой или какво ще дойде за тях.

Точно сега искаше да се преструва, че останалият свят няма значение. Само мъж и жена — и само това имаше значение.

Няма чудовища.

Няма тъмнина.

Само един мъж.

Тя го целуна по гърдите.

И една жена.

Кейд отново започна да тласка.

* * *

Тя беше изчезнала. Кейд знаеше, че е сам, преди дори да отвори очи. Леглото беше студено. Ароматът на Алисън бе слаб, едва се усещаше във въздуха.

Беше изчезнала.

Изръмжа и удари с юмрук по леглото. Жената не би трябвало да е в състояние да избяга от него. Ако не беше прекарал половината от деня с нея в леглото, докато най-накрая изтощен изпадна в дълбок сън, тя изобщо нямаше да може да избяга.

Той скочи от леглото. Не знаеше ли тя колко опасно е навън?

Тя се нуждаеше от него.

А той... дявол да го вземе, той я бе оставил да се измъкне от него. Грабна дънките, нахлузи ги бързо и последва слабата следа на аромата ѝ във въздуха. Роза.

Той отвори вратата и тя се удари силно в стената. Не беше взела мотоциклета. И това беше нещо. Добре, че се бе сетил да скрие ключовете. Бавно обърна глава и впи поглед в гъстата гора. В планините, които се простираха.

Беше тръгнала сама. Мамка му!

Нима не разбираше? Нямаше място, където можеше да отиде — нямаше място, където да не я намери.

Вкусил я веднъж, нямаше намерение да остави своята малка чистокръвна да си отиде.

* * *

Елза стоеше на горската полянка и се усмихваше. Огледалото ѝ бе показало точно това, което искаше да види — Алисън тичаше. Алисън — уплашена и отчаяна. Глупачката не разбираше напълно какво се случва с тялото ѝ. Не знаеше за слабостите на вампирите.

Беше на път да разбере. Един вампир, тичащ през деня... беше точно като човек. Елза можеше да унищожи човек по всяко време. Беше погрешно да мисли, че Алисън е твърде могъща, за да се справи с нея сама. Тя можеше да унищожи чистокръвния вампир. И щеше да го направи.

Елза вдигна ръце и призова магията си. Магията на огъня винаги бе първото, което се овладяваше от нейния вид. Първото и най-могъщото.

Пламъците започнаха да се разпространяват в дърветата около нея. Огънят скачаше от клон на клон, превземайки гората. Скоро пожарът щеше да образува гигантски кръг, който щеше да заобиколи бягащата не още напълно превърналата се вампирка.

Щеше да заобиколи Алисън и да я хване в капан. Огънят щеше да се затвори. Бавно. Бавно. Вълкът си беше свършил работата все пак. Беше примамил Алисън извън защитата на града. Изведе я в пустошта, където беше безпомощна. И скоро...

Скоро огънят щеше да я унищожи.

Елза щеше да се увери, че се намира достатъчно близо, за да чуе писъците на кучката.

* * *

Миризмата на дим стигна до нея, силна, наситена, и Алисън замръзна. Сърцето ѝ подскочи в гърдите толкова силно, че я разтърси.

Обърна се бавно. Димът... идваше отдясно. Алисън видя тъмната ивица на сивия дим в небето. Горски пожар? По дяволите, това не можеше да бъде...

Пламъците пращяха. Но това пращане идваше отзад, отляво.

Погледът ѝ се насочи към звука.

Още дим. Още огън. И тези пламъци сякаш се устремяваха право към нея.

Не... не...

— Алисън! — изрева някой името ѝ. Рев, достатъчно силен, за да пробие през пращящия огън. — Алисън!

Кейд приближаваше към нея.

Тя се завъртя, виждайки само дим и огън. Толкова много. Толкова плътно. Започна да кашля. Това... не беше добре. Следобедът беше чудесен допреди малко. Ясен. Спокоен. Тя беше тази, която тичаше диво и...

— Алисън!

Задущаваше се, но успя да извика:

— Кейд! — И, о, по дяволите, този огън се приближаваше към нея?

Тя отскочи назад, едва избягвайки бурна вълна от топлина. Огънят беше толкова близо. Струваше ѝ се, че се насочва точно към нея.

Защото беше точно така. Осъзнаването на истината ѝ подейства като лед във вените.

Проклетата вещица!

Нямаше къде да бяга. Пламъците бяха навсякъде около нея. Не, не само около нея.

Алисън изкрещя, когато огънят облиза ръцете ѝ. Тя падна на земята и се затъркала в пламъци. Но още повече пламъци прииждаха, пареха я, изгаряха я...

— Хванах те!

Тя все още крещеше, така че едва чу думите. Трябваше да ѝ извика три пъти, преди Алисън да погледне нагоре.

Кейд беше там, точно я притегляше към гърдите си. Това болеше. Цялата беше болка. Дълбоки мехури покриваха кожата ѝ, а мирисът на изгоряла плът — нейната плът — накара стомахът ѝ да се свие.

— Дръж се! — каза ѝ той, като се изправи, притискайки тялото ѝ към своето.

Движението ѝ причини болка, но тя стисна зъби, за да сдържи вика.

Огнена стена блокираше пътя им. Нямаше къде да отидат. Не...

Той се наведе над нея. Изви тялото си, за да я покрие, и скочи през пламъците.

Алисън чу свистенето на огъня — див звук — и горещият дъх на пламъците изгори тялото ѝ.

После и двамата тупнаха на земята. Паднаха в плетеница от крайници, въртяха се, търкаляха се, падаха по хълма. По-бързо и все по-бързо.

Тя не усещаше ударите. Не чувстваше нараняванията. Но когато паднаха в твърде студената вода на езеро, о, по дяволите, да, тя усети това.

Просто потъна под тази студена вода. Очите ѝ искаха да останат затворени. Защо това беше толкова погрешно? Щеше да си отдъхне няколко минути в сладкия студ и тогава всичко щеше да бъде наред.

Нещо я сграбчи. Очите ѝ се отвориха. През мътната вода едва успя да различи формите на Кейд. Изглеждаше бесен, очите му блестяха. Ръцете му се увиха около раменете ѝ и той я придърпа към себе си. Мощно изтласкване на краката му ги изстреля към повърхността. Алисън не можеше да движи собствените си крака и беше благодарна за силата на нейния вълк.

И когато излязоха на повърхността, и когато го чу как трескаво си поема въздух, Алисън разбра, че...

Не дишам.

ГЛАВА 6

Мамка му, мамка му, не!

Очите на Алисън бяха широко отворени. Гледаха право в него, но жената не го виждаше. Тя не дишаше. Тялото ѝ беше леденостудено.

Тръпки разтърсиха цялото му същество, когато Кейд я положи на земята.

— Хайде, скъпа — промърмори той, докато махаше мократа ѝ коса и прокара пръсти по лицето ѝ. — Дишай за мен!

Мехури и дълбоки изгаряния покриваха предмишниците и ръцете ѝ. Краката ѝ бяха станали жертва на огъня — виждаше раните.

Толкова много рани.

Прекалено много.

Тя не дишаше.

Нямаше да я остави да си отиде така. По никакъв начин!

Сложи уста върху нейната. По дяволите, беше студена. Устните ѝ бяха като лед.

Кейд издиша в устата ѝ. *Взemi дъха ми, скъпа! Взemi го!*

Нищо.

Той повторно ѝ даде дъха си. *Хайде, Алисън! Не ме оставяй!*

Отново издиша въздух в устата ѝ.

И тя трепна под него. Главата му се вдигна и той се втренчи в нея, отчаян, обезумял.

Беше изкашляла вода и сега сякаш дишаше. Очите ѝ го видяха. Но все още беше толкова ледена. Толкова бледа.

И болеше толкова много.

Когато за първи път подуши миризмата на дим, кучешките му зъби се удължиха. Вълкът вътре в него знаеше, че опасността преследва Алисън. Ноктите му се показаха, зъбите му бяха готови да късат и разкъсват — той беше готов да направи всичко, за да я защити.

Всичко!

Вдигна ръка и срязва китката си със зъби.

— К-кейд? — Гласът ѝ беше задавен шепот. — Защо... не боли...

Той сложи китката си на устата ѝ.

— Пий! — Защото, ако не го направеше, все още можеше да я загуби.

— Н-не. — Алисън поклати глава. Тялото ѝ се разтресе, треперейки силно, и той разбра, че е в шок.

Огънят беше особен бич за вампирите. Те изгаряха много по-бързо от хората. По-бързо, отколкото всеки друг свръхестествен.

Но ти знаеш това, нали, Елза? Трябваше да се справи с тази вещица. Да отмъсти.

След като разбра, че Алисън не проявява интерес, той ѝ заповяда:

— Вземи я! — Вгледа се в очите ѝ. Златистото в тях почти беше изчезнало — това никога не беше добър знак за чистокръвен вампир. Означаваше, че тялото ѝ е прекалено изчерпано.

Но тя извърна глава.

— Аз... не мога. Не искам да бъда...

Вампир.

Майната му!

— Не можем да променим това, което сме. — Знаеше, че миризмата на кръвта му трябва да я подлуди. Видя ноздрите ѝ да се разширяват. О, да, тя харесваше този аромат. — Така че или пий, или ще умреш.

Главата ѝ бавно се обърна към него. Можеше да види страха в очите ѝ. И отчаянието.

Също така видя, че под бледите ѝ устни зъбите се удължават.

С всяка изминала секунда Алисън се приближаваше към собствената си смърт. Пред очите му тя чезнеше все повече и повече.

Вампирите са врагове. Това беше неговото схващане от години. Паразити. Които ставаха единствено за убиване.

Бавно устата ѝ се притисна към китката му.

Единственият добър вамп...

Тя не изглеждаше като паразит.

Тя бе осъден вампир.

Езикът ѝ се подаде и облиза кръвта. Очите ѝ бяха отворени и гледаха в него. При първото вкусване на кръвта му, той чу рязкото поемане на въздух.

Харесваше ѝ.

Тя облиза още една капка кръв.

Очите ѝ все още бяха съсредоточени в него.

Но...

По бузата ѝ се стече сълза. Обикновена, а не кървава — единствените сълзи, които вампирите проливаха. Алисън все още плачеше с човешки сълзи, докато взимаше кръвта му.

— Повече — прошепна той, защото не бе взела достатъчно, за да излекува раните. Дори никак.

Устните ѝ се притиснаха по-силно, а когато усети зъбите ѝ, Кейд очакваше, че спомените ще нахлуят в него. Още една глътка, още един път.

Изтезания.

Письци.

Ад.

Но... но той виждаше само нея. Видя златистото да се връща в очите ѝ. Видя раните да зарастват по тялото ѝ. Не се чувстваше като жертва.

Устата ѝ върху плътта му — по дяволите, това беше толкова хубаво.

Нямаше болка. Само удоволствие, което никога не бе очаквал да изпита от ухапването на вампир.

Мамка му! Възбуждаше се, докато вампирката се хранеше от него.

Зъбите ѝ потънаха в китката му. Тя смучеше все по-силно и, дявол да го вземе, ако членът му не набъбваше още повече.

Приливът на удоволствие го накара да се задъха. Сега вече не ставаше въпрос за нейното спасяване. Сега той беше този, който искаше повече.

Кейд не беше взел достатъчно от Алисън, когато я бе имал в леглото под себе си. Може би никога нямаше да получи достатъчно.

Ръката му се плъзна в косата ѝ. Не за да я отдръпне от китката си, а за да я задържи там. За да я накара да вземе повече.

Когато го облиза отново, това беше като изстрел от удоволствие право в слабините му.

Искам я.

Но не тук. Той с усилие вдигна глава и се втрени в дима, надвиснал над тях. Онази вещица беше тук, можеше да дойде при тях

по всяко време, можеше...

— Кейд? — Гласът на Алисън вече не беше слаб. Притисната в него, тя вдигна поглед. Беше пуснала китката му, но го погледна с глад в очите.

Не глад за кръв.

Страст.

При вампирите тези две потребности можеха толкова лесно да се преплетат. Ето защо някои вампири и техните измислени вампирски Съвети започнаха да разпространяват в свръхестественния свят информация, че техния вид не пие директно от жива плячка.

Сякаш вярваше на тези глупости.

Езикът ѝ се плъзна по устните ѝ. Тъмночервени устни. Изгарянията вече бяха изчезнали от тялото ѝ. Жената щеше да стане един опасно мощен вампир.

Не, не щеше. Тя вече беше мощна.

Ръката ѝ се вдигна, докосна устните му.

— Искам те!

И той искаше да бъде заровен в нея толкова дълбоко, колкото членът му можеше да влезе.

Но първо...

— Трябва да се махнем оттук. — Защото той чуваше сирените да приближават. Сякаш някой можеше да пренебрегне пожар с такива размери. Хората щяха да се втурнат и да се борят с пламъците. Техните камиони вече бяха толкова близо, че ушите му долавяха тежкото ръмжене на двигателите им.

Ако позволеше на Алисън да остане тук, вещицата можеше да опита отново с огън и ярост. Хората можеха да попаднат под кръстосания огън.

Погледна към Алисън. Тъмната ѝ коса беше мокра, а дрехите залепнали на тялото ѝ. Тяло, което бе опознал толкова добре с ръце и уста.

Тяло, което щеше да притежава отново.

— Хайде... — Той я издърпа на крака. Наблюдаваше я внимателно. Не беше сигурен какво да очаква след първото ѝ хранене. Стоеше там и изглеждаше все по-изгубена... сякаш не беше тя.

Притегли я към себе си.

— Наблизо имам скрит резервен мотоциклет. Не се притеснявай.
— И той притисна устни към слепоочието ѝ за бърза целувка.

И замръзна.

Мамка му! По дяволите! Какво му ставаше? Как можеше да се интересува толкова много от това какво ще се случи с един вампир? За това как тя би могла да се чувства, мътните го взели?

Стисна зъби.

Майната му! Стисна я здраво за ръката и се затича към скрития мотоциклет.

Скочи на мотора, а тя се настани зад гърба му, прилепи се плътно и постави тези безкрайно дълги крака около него. Когато двигателят изрева, събуден за живот, те се устремиха напред, движеха се бързо през гората. С всяка изминала минута Кейд осъзнаваше, колко опасна е Алисън за него.

Опасна... защото можеше да го накара да се грижи за нея.

Мътните да го вземат!

* * *

Нещо не беше наред с нея. Ама съвсем не беше наред.

Не просто ѝ се пиеше кръв. О, дяволите да го вземат, всъщност беше го направила. Но кръвта би трябвало да я отвращава.

Вместо това...

Вкусът ѝ бе по-хубав от всяко шампанско, което някога бе опитвала.

Кръвта на Кейд беше толкова хубава, че я караше да изпитва глад.

За него.

Изпитваше силен копнеж. Зърната на гърдите ѝ я боляха, жадуваха толкова силно неговото докосване и с всяка вибрация на мотора...

Кейд.

Алисън искаше да крещи от неудовлетворената нужда, която толкова диво нарастваше в нея. Това не беше нормално. Не беше правилно.

И зъбите ѝ не се бяха прибрали. Те бяха навън, и ноктите ѝ се бяха удължили, също като на граблива птица.

Кейд паркира мотоциклета пред нещо, което приличаше на обикновен мотел за срещи — за един бърз секс. Последва го до рецепцията, чудейки се на свирепите погледи, които продължаваше да ѝ отправя.

Знаеше ли той, че тя едва се сдържа? Че сериозно обмисля да го хвърли на земята и да го възседне?

Какво не е наред с мен?

Никога не се бе чувствала така.

Плешивият тип зад тезгяха дори не ги погледна повторно. Дори не му направи впечатление, че беше мокра и дрехите ѝ бяха почти изгорели? Той просто взе парите на Кейд и им хвърли ключ. Около тридесет секунди по-късно те влязоха в стая номер 16, а Алисън едва успяваше да се контролира.

Вратата хлопна зад тях.

Искам го.

Шепотът в съзнанието ѝ сякаш не беше нейният собствен. Беше твърде силен. Твърде див.

Затвори очи.

— Това не съм аз.

Подът изскърца, когато Кейд се приближи.

— Това си ти — това е твоята същност.

— Не! — Думата беше изръмжана, но това не беше правилно. Ноктите ѝ, зъбите ѝ — можеха да го наранят. Ако я докоснеше, контролът на Алисън щеше да се разбие.

Не можеше да го нарани.

Трябваше да се овладее. Трябваше да потуши огъня, който я изгаряше...

Отвори очи. Без да погледне към Кейд, Алисън се втурна през стаята. Вмъкна се в миниатюрната баня и пусна студената вода на душа. Точно от това се нуждаеше. Един хубав, студен душ и всичко щеше да се оправи. Щеше да се охлади.

Щеше да се преструва, че отново е нормална и всичко щеше да е наред. Изгорелите ѝ дрехи паднаха на пода. Гола, тя влезе под душа. Водата я удари, твърда и остра, и...

Ръцете на Кейд се обвиха около раменете ѝ. Обърнаха я, докато силната струя удряше по плътта ѝ. Беше съблякъл дрехите си и стоеше пред нея гол. И той се пъхна под душа. Борейки се със себе си, тя отстъпи. Усещаше, че контролът я напуска и разбра, точно тогава осъзна, че става друга.

Превръщаше се в нещо друго.

В един миг сграбчи Кейд и го залепи към стената от груби плочки.

— Не! — едва успя да произнесе. — Мога да те нараня. — Думите ѝ бяха близо до ръмжене на животното.

Но върколакът се засмя.

— О, скъпа, повярвай ми... мога да се справя с теб.

Освободи се от хватката ѝ. Взе устата ѝ в целувка, която изпрати остри спазми в слабините ѝ и коленете ѝ се разтрепериха. Внезапно тя беше тази, притисната с гръб към плочките.

Той бе разменил позициите им толкова бързо, че Алисън нямаше време дори да мигне.

Гърбът ѝ бе залепен за стената. Повдигна я без усилие и я задържа в желязната си прегръдка.

Устата му беше на гърлото ѝ. Ближеше и смучеше плътта ѝ.

Членът му опря до входа на тялото ѝ.

Влезе в нея.

Зъбите му се забиха в плътта ѝ и Алисън потръпна от гладна възбуда.

— Кейд!

Водата ги обливаше. Той тласна в нея. Тя простена, когато я изпълни, разтегна тялото ѝ, само за да се оттегли секунда по-късно и да се забие по-дълбоко, по-силно от преди.

Отново и отново.

Краката ѝ се увиха около бедрата му. Ръцете ѝ се плъзнаха по мократа му плът. Водата вече не изглеждаше толкова студена. Не и когато мъжът гореше срещу нея.

Зъбите на Алисън започнаха да парят, удължавайки и изострайки се в устата ѝ.

Искаше да го ухапе. Искаше да опита тази вкусна кръв още веднъж.

Стисна устни и изви ханша си срещу него.

Не, не можеше да бъде просто жена. Можеше...

Той се отдръпна леко, притискайки я в стената. После взе гърдата ѝ в устата си. Зърната ѝ бяха толкова чувствителни, че грубото облизване на езика му я накара да застене.

Прокара нокти по кожата му. Кейд изръмжа и тя улови миризмата на кръв. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато осъзна, че го е издрала.

Кейд вдигна глава. Гласъците му замряха, членът му остана в нея, изпълвайки я докрай.

Възбудената ѝ женственост се затягаше около него, чувствителна и жадна за удоволствието, което щеше да последва. Погледът му улови нейния и тя се запита дали мъжът няма да се отдръпне.

— Давай — каза той, гласът му беше дълбок и дрезгав. — Ухапи ме!

След това излезе от тялото ѝ... и отново тласна — докрай.

И тя го ухапа. По шията. Отначало колебливо, защото не знаеше какво всъщност прави, но остриите ѝ зъби бързо се справиха с проблема.

Пробиха и потънаха в плътта и кръвта му се плъзна по езика ѝ.

Алисън свърши още с първото вкусване. Тялото ѝ се взриви и разтреса от удоволствие, докато прегръщаше мъжа толкова здраво, колкото можеше.

Но Кейд не беше свършил с нея. Още не. Продължаваше да тласка. По-силно, по-диво и усещането за неговия член, който влизаше и излизаше от тялото ѝ, започна да поражда нова наслада, която бързо я завладяваше.

Алисън внимателно облиза малката рана, която направи на шията му. Искаше ѝ се да се срамува от стореното, но точно в този момент не можеше. Защото точно в този момент искаше само удоволствието и Кейд.

Погледът ѝ срещна неговия.

— Мой ред е.

Устните на Алисън се отвориха.

— Какво...

Мъжът я измъкна изпод душа. Без да излиза от нея, я отнесе до леглото. И както бяха мокри, паднаха върху матрака и се претърколиха в плетеница от крайници. Кейд се надигна над нея и Алисън не можеше да сбърка гладната похот, която гореше в погледа му.

— Ти не си единствената, която обича да хапе.

Очите ѝ се разшириха, когато посегна към него. Устата му се затвори върху плътта ѝ, точно там, в извивката, където свършваше рамото и започваше шията ѝ. Тя не знаеше какво да очаква, но...

Зъбите му се притиснаха в плътта ѝ и Алисън, която вече бе вкусила кръвта и изживяла оргазма, затаи дъх в очакване.

Кейд я ухапа. Не за да пие, както тя бе направила с него преди. Това като че ли бе... по-различно. Повече приличаше на маркиране.

Заявяваше правото си над нея?

След това спря да се притеснява за разликата в ухапванията и се остави на насладата от усещането на неговата мъжественост в тялото си.

Този път, когато оргазмът я връхлетя, той беше заедно с нея. Изръмжа от удоволствие и я прегърна още по-силно, отколкото тя бе прегръщала него.

В този момент изобщо не я интересуваше това, в което се превръща.

Наистина не я интересуваше нищо друго, освен този мъж.

* * *

Елза се взря в тъмното огледало. Сега то не показваше нищо. Нито минало. Нито бъдеще. Нищо.

Ръката ѝ се стовари върху огледалната повърхност. Под дланта ѝ се образуваха малки пукнатини, като паяжина.

Алисън не беше мъртва. Заради онзи проклет вълк. Беше ѝ дал подслон. Щеше да я защитава. Бе спасил задника ѝ от огъня.

А той беше този, който трябваше да убие Алисън. Не да я спасява. Каква бе ползата от наемен убиец, след като не можеше да убие никого?

Вдигна ръка, без да се интересува от капките кръв, стичащи се от драскотините по дланта ѝ. Всички свръхестествени същества в района знаеха точно какво представлява Кейд Тейн. Знаеха колко много мрази вампирите.

Но сега, ако бе права в предположенията си, той се чукаше с нея. Защо иначе щеше да иска Алисън жива?

Защо?

Зад нея прозвуча силен трясък. Елза не помръдна. Просто продължи да се взира в счупеното си огледало. По стълбището закънтяха стъпки.

— Къде е тя?

Най-накрая вампирът я бе намерил у дома. Трябва да бе силно разгневен, щом бе излязъл на лов през деня. А можеше да изчака. Тъмнината щеше да се спусне само след час.

Елза не му отговори. Не искаше да откъсва поглед от огледалото. Не искаше...

Разнесе се силно ръмжене и в следващия миг вещицата висеше във въздуха, а вампирът я стискаше за гърлото. Едрият рус вампир я разтърси, сякаш беше парцалена кукла, и ако не я задушаваше, Елза щеше да се изсмее право в лицето му.

— Къде е тя? — попита я отново.

Елза познаваше този вампир. Чарлс Крофърд. Един вамп, който съществуваше на земята повече от двеста години.

Един вамп, който бе по следите на Алисън в продължение на седмици.

Той знаеше каква е тя. Вампирите винаги можеха да усетят, когато предстоеше превръщането на чистокръвен. Алисън беше точно там, в града, с човека, преди няколко нощи. Нищо чудно, че едва не я хвана в онази уличка.

Щеше да я хване, ако Кейд не бе забил ноктите си в гърлото на Крофърд. Да, огледалото ѝ бе показало тази истина твърде късно. Не кръвта на Алисън пръскаше по стените на уличката в онази първа нощ. Кейд бе нападнал Крофърд.

Елза се усмихна.

Очите на вампира се присвиха.

— Какво си направила?

Желязната хватка върху гърлото ѝ се отпусна достатъчно, за да може да говори.

— Не... аз. — Усмивката ѝ стана още по-широка. — Върколакът.

— Това копеле? Все още я има?

— Ще я... убие! — И тогава я осени перфектният план. — Освен ако... — Пое си дъх, докато се взираше във вампира. Може би той щеше да свърши тази работа вместо нея.

Нима не беше подходящо?

— Освен ако какво? — изръмжа той. Бедният вампир. С върколака, който криеше Алисън в гората, вампът вече нямаше да може да улови аромата ѝ. А много силно щеше да иска да намери изгубената чистокръвна. Защото във вампирските кланове чистокръвните бяха привилегирани.

Елза се опита да звучи безгрижно, когато каза:

— Той ще я убие... освен ако ти не убиеш него пръв.

Това накара Крофърд да я пусне и да отстъпи назад.

— Кажи ми къде е вълкът и той е мъртъв.

Елза прокара ръка по наранената си шия и погледна към счупеното огледало. Не беше видяла нищо, защото нямаше какво да се види.

Краят приближаваше.

Но не моят край. Не. Крофърд можеше да отстрани върколака, а тя щеше да намери начин да убие чистокръвната.

— Не се безпокой — каза на вампира. — Няма да ти се наложи да чакаш дълго. Когато падне нощта, той ще дойде тук. За теб.

Не се нуждаеше от огледалото си, за да знае това. Кейд нямаше да чака, за да нападне отново. Беше го изучавала. Оpozна навиците му, преди да приближи до своя кандидат-убиец. Не, той нямаше да седи и да чака още една атака. Щеше да дойде да я потърси.

И щеше да намери един вампир, който чака да го убие.

ГЛАВА 7

Вампири раздираха плътта ѝ. Режеха я с блестящи сребърни остриета и облизваха кръвта ѝ от краищата на ножовете си. Смееха се, когато пицеше. И я изтезваха още повече.

Оковаха я и изляха течно сребро върху гърба ѝ, за да могат да чуят писъците ѝ.

И Алисън крещеше. Отново и отново, докато плътта ѝ гореше.

Вдигна глава и впери поглед право в копелетата, които обичаха да ѝ причиняват болка, и нещо се счупи вътре в нея. Счупи се и макар че веригите държаха ръцете ѝ, тя се освободи и се втурна напред със сила, родена от яростта. Замахна и отрязва главата на най-близкия вампир. Заби ноктите си в гърлото на друг. И докато падаха, тя беше тази, която се смееше.

— Алисън! — Здрави ръце я сграбчиха и разтърсиха.

Очите ѝ се отвориха и Алисън се озова извън усойната яма. Заобикаляха я олющените стени на хотелската стая. Беше в леглото. С Кейд.

Мъжът изглежда винаги я спасяваше от кошмари. Но след това не беше като сладка мечта.

Отново кошмари.

Беше плувнала в пот, но все още можеше да усети миризмата на собствената си горяща плът.

Само че това не беше нейната плът, която гореше. Всъщност не. Треперещите ѝ пръсти се вдигнаха и докоснаха грубите белези по лицето на Кейд. Зениците му се разшириха, когато го докосна. Ръцете му освободиха здравата си хватка, но той не я пусна.

Защо не? Отдръпна пръсти от лицето му. Как можеше да я търпи в близост до себе си? Онези, другите вампири, го бяха измъчвали часове, дни и бяха пили от кръвта му.

Точно като нея.

— Съжалявам!

Кейд се намръщи, но на лицето му не се изписа изненада. Само един вид ядно прозрение.

— Кръвта — каза той. — Мътните да ме вземат, как можах да забравя това! Вампирите вземат не само кръвта, те вземат и спомените!

Алисън трепна.

— А-аз... не съм... — Какво? Какво би трябвало да каже? Че не е искала да открадне спомените му? Че не е искала да пие от кръвта му?

Искаше да го направи.

Алисън осъзна, че все още е гола. По-рано това нямаше значение, не и когато искаше да притисне плътта си плътно в него повече, отколкото би искала нещо друго. Но в този момент се почувства... изгубена.

Измъкна се от ръцете му и издърпа чаршафа, за да се покрие. Поемайки дъх, тя зададе въпроса, от чийто отговор толкова се страхуваше:

— Още ли съм човек?

Не се чувстваше слаба. В действителност тялото ѝ изглеждаше невероятно силно. Без мехури, без рани. Само оздравяла плът.

Сърцето ѝ продължаваше да бие. И дишаше. Но беше поела кръв. Зъбите ѝ се бяха удължили. Ноктите ѝ се бяха извили като на граблива птица.

— Ти никога не си била човек.

Думите му я нараниха толкова силно, колкото ако беше я ударил.

Алисън скочи от леглото, повличайки чаршафа със себе си.

— Родена си вампир, просто е необходимо време, докато ДНК-то се прояви. — Гласът му я последва, студен, без емоции. През деня той беше пълен с много топлина. Но с настъпването на нощта изглежда всичко беше изчезнало. — Обикновено това отнема около двадесет и пет години от живота, може и малко повече, преди вампирската страна да вземе превес в чистокръвния.

— Защо? — Трябваше да научи всичко, което можеше. Без повече да отрича истината. Без повече да се крие. Да се справи с това.

— Защото гените на вампирите спират развитието на тялото, когато то се намира в най-връхната си точка. Те ви поддържат силни и млади, завинаги.

— Завинаги... — Или, докато продължаваше да пие кръв. Докато не загуби главата си или не я промушат с кол. Или умре в пожар, предизвикан от садистична вещица.

— Ще продължиш да дишаш — каза ѝ той и тя се обърна, само за да го види как издърпва дънките си нагоре. Беше много секси. — Сърцето ти няма да спре. Това се случва само с хората, превърнати във вампири, и то за кратко време. Ти си родена такава... и ще останеш такава.

Алисън почувства нещо мокро по бузата си. Прокара ръка по лицето си, и когато погледна надолу, пръстите ѝ бяха оцветени от кръв.

Хората не плачеха с кървави сълзи.

— А-а какво ще кажеш за теб? — Ненавиждаше начина, по който го разпитва, но тя го бе ухапала и той я бе ухапал. Ами ако... го променеше?

Ако той се превърнеше в нещо, което мразеше повече от всичко друго?

Кейд присви очи.

— Какво за мен?

— Ще станеш ли... като мен? Защото, кълна се, никога не съм искала...

Тогава той се засмя и част от напрежението се оттече от лицето му.

— Няма да се превърна във вампир, независимо колко пъти съм хапан.

Раменете ѝ се отпуснаха.

— Това не влияе на тези като мен. Ние не можем да се променим, но... — Потърка с пръсти брадичката си. — Чух една история за друг върколак във Флорида...

— Каква история?

Той закопча копчето и вдигна ципа на дънките си.

— Казват, че се е оженил за чистокръвна вампирка и като е пиел от кръвта ѝ, станал още по-силен.

Сърцето ѝ прескочи един удар. Снощи бе мислила само за мъжа и за удоволствието. Но какво точно бе планирал Кейд?

— Затова ли ме ухапа? — Гневът започна да кипи в нея.

Къде, по дяволите, бяха дрехите ѝ?

О, да, точно така. Бяха почти изгорели. Така че продължи да води този неловък разговор обвита в чаршаф.

Кейд пристъпи към нея. Не я докосна. Но дойде достатъчно близо, за да почувства изгарящата топлина на плътта му.

— Не се опитвах да получа сила миналата нощ.

— Не? — Гласът ѝ прозвуча пълен с надежда. И тя можеше да играе тази игра на хладнокръвие.

— Тогава какво?

Той стисна челюсти.

— Заявявах правата си над теб.

Хм...

— Ще се погрижа за онази вещица — каза ѝ. — Ще направя така, че повече да не те преследва, а после... — вдигна ръка и погали бузата ѝ. — Тогава ти и аз... ще довършим това нещо между нас.

— Това нещо? — Човекът не разполагаше с богат речник.

Кейт притисна устни до нейните и я целуна. Една целувка с отворена уста, от която ти се иска още и още.

— Желаяш ме. И аз изгарям от копнеж по теб.

Добре, много добре. Устните ѝ се извиха в усмивка. Едно момиче обичаше понякога да чува мили или възбуждащи неща от онзи, който бе успял да си проправи път през защитните ѝ стени.

И в сърцето ѝ?

Не стигай до там. Не сега. Съсредоточи се!

— Тогава давай да я унищожим — каза Алисън и този път тя го целуна. Целувката ѝ продължи много по-дълго. — Защото съм уморена непрекъснато да поглеждам през рамо. — Вместо това искаше да гледа напред.

Към бъдещето? Преди няколко дни Алисън изобщо не би помислила, че това е възможно. Но сега...

Ами ако можеше да има бъдеще с Кейд?

Това със сигурност беше нещо, за което си заслужаваше да се бори.

Но първо... Алисън хвана ръката му, която лежеше на бузата ѝ. Преплете пръсти с неговите. Взря се дълбоко в очите му.

— Никога няма да позволя на друг вампир да те нарани. — Трябваше да каже това. За да го накара да разбере.

Тя не беше като останалите. Независимо от случилото се, нямаше да стане като тях.

И по-добре никога повече да не нападаха със сребро нейният защитник.

— Толкова безпощадна! — Усмивката му накара сърцето ѝ да подскочи. — Мисля, че ти оказвам влияние.

— Може би. — Или може би вампирът в нея просто развиваше собствените си инстинкти за убиване.

Убий, за да защитиш това, което е твое! Да, би го направила. Защото определено започваше да мисли за Кейд като за неин.

— Нека да намеря някакви дрехи — каза Алисън. Сигурно има някакъв магазин наоколо, нали? — Тогавя ще преследваме кучката. — И част от кошмара ѝ щеше да свърши.

След това можеше да се справи с останалото — с онова, в което се превръщаше.

Чудовище, което не се страхуваше да убива.

* * *

Проследяването на вещицата не беше трудно. Щом се върнаха в града, на Кейд му бе необходимо малко време, за да открие следата от аромата на Елза. Всъщност, откриването на аромата ѝ стана прекалено лесно. Елза трябваше да покрива по-добре следите си.

Кейд се вгледа в старата викторианска къща близо до края на града. През прозорците на втория етаж проблясваха светлини. Той бе последвал аромата на пепел и мощ до това място.

Елза чакаше вътре. Но вещицата не беше сама.

Ароматът на кръв бе твърде силен.

Вампири.

Вълкът в него напираше да излезе на свобода.

Ръката на Алисън стисна рамото му.

— Какво има?

Кейд не отделяше поглед от къщата. Той искаше Алисън да е с него, защото се страхуваше, че Елза може да приложи някоя от нейните хитрини и да ги нападне отново. Да остави Алисън сама и беззащитна не беше шибаният му план.

Но и да я заведе направо в гнездото на вампирите не беше вариант.

Кейд вдъхна дълбоко, улови всички миризми и каза:

— С нея има четири вампира.

Миризмата на тези убийци бе толкова силна, че почти надвиваше всички други.

Пое си накъсано дъх.

— Не се притеснявай, скъпа, те няма да са проблем още дълго.

— След като отдели главите от телата им.

Ноктите ѝ се забиха в плътта му през ризата.

— Не можеш да се справиш с всички наведнъж.

Сега вълкът дращеше на повърхността, напираше да бъде освободен.

— Само стой и гледай!

Алисън не го пусна. Ръката ѝ стисна рамото му по-здраво.

— Не искам да умираш заради мен!

Можеше да измисли и по-лоши неща, за които да умре, но...

— Няма да умра тази вечер. — Независимо какво бе планирала Елза. — Нито пък ти. — После, защото трябваше да я вкуси още веднъж, Кейд я притегли. Устата му взе нейната в горещца, дълбока целувка и щеше да носи вкуса ѝ със себе си, когато се изправеше срещу враговете, които чакаха.

Единственият добър вамп е мъртвият вамп.

Това вече не беше неговото мото. Но онези копелета, които се бяха сдушили с Елза? Те молеха да умрат.

Той отблъсна Алисън далече от себе си. Тогава започна промяната му — бързо и брутално. Костите му се счупиха и придобиха нова форма. Кейд падна на земята, тялото му се изкриви и по плътта му се появи козина.

Когато беше на четиринайсет, първата му промяна бе изгаряща агония. Сега едва усещаше болката.

В следващия миг вълкът пристъпи дебнешком по земята и се отправи към къщата. Алисън го последва по петите. Той можеше да приближи тихо и да изненада вампирите...

Или можеше просто да ги разкъса.

Кейд скочи към вратата. Мощните му нокти се забиха в дървото и изпратиха вратата с трясък навътре. Преди дори да е паднала на

пода, Кейд скочи и атакува вампирите, които се спуснаха към него.

С един замах разсече гърдите на тъмнокосия идиот, който го нападна с остриите си зъби. Когато мъжът изпищя и се олюля, Кейд заби ноктите си във вампира отдясно. Очите на червената глава се разшириха, щом ноктите потънаха в него и миризмата на страха на вампира изпълни носа на Кейд.

Убий! Унищожи!

— Не наранявайте момичето! — Викът на вампира сякаш разтърси цялата къща.

Кейд пусна плячката си и видя, че надолу по стълбите се втурва голям рус вампир и друг, плътно зад него.

Зъбите им бяха удължени, в очите им блестеше кръвожадност, но...

Прозвуча изстрел и куршумът се заби в плътта му. От огненото изгаряне, Кейд разбра, че е прострелян със сребро. Погледът му се насочи към върха на стълбите. Елза му се усмихна, докато вдигаше повторно оръжието си.

Сега вече знаеше откъде Григс е взел сребърните куршуми.

Алисън изкрещя, щом вълкът се втурна към стълбите. С един замах той изблъска вампирите от пътя си. Но тези убийци не падаха лесно. Русият заби нож в гърба на Кейд.

Още шибано сребро!

Тялото му изгаряше.

— Не! — викна Алисън. — Махни се от него!

Усети как вампирът подскочи от изненада. Това отклоняване на вниманието, тази секунда колебание беше всичко, от което Кейд се нуждаеше. Изви глава и зъбите му потънаха във врата на вампа.

Друг куршум се заби в него. Смехът на Елза прониза ушите му.

Не спирай! Убий!

Тогава Алисън се оказа до него. Тя удари вампирите. Нападна ги със собствените си нокти.

— Пусни го!

Вампирите отказаха да се бият с нея. Те се отдръпнаха — единият падна по стълбите и Кейд се отпрати към вещицата.

Тя все още се усмихваше и все още го държеше на прицел...

— Кейд, не! — Алисън се устреми след него.

Пръстът на вещицата се стегна около спусъка.

Задните му крака се напрегнаха и изправиха, после го изтласкаха високо във въздуха и той скочи към нея. Куршумът излетя и одраска лявото му ухо, миг преди Кейд да се забие във вещицата.

Ноктите му потънаха в плътта ѝ.

Елза не изкрещя. Просто продължи да се смее.

— Кейд, внимавай! — извика Алисън.

Но предупреждението дойде твърде късно. Беше съсредоточен изцяло във вещицата. И във вампирите. Миризмата им беше толкова силна, че не бе доловил...

Ножът се заби в гърба му. Изпълниха го гняв и болка и той нададе вой от агонията. Претърколи се, замахна с ноктите си и Григс — шибаното копеле Григс — падна на земята, мъртъв.

Но Кейд също падна. Не можеше да се изправи. Краката му бяха изтръпнали, промяната му започна с неконтролируема бързина.

Твърде много сребро. Твърде много кръв.

Опита се да намери Алисън. Видя, че русият вампир я държи. Тя се бореше в ръцете му и червени сълзи се стичаха по бузите ѝ.

Тя си мисли, че умирам.

Може би бе така.

Все още не можеше да се изправи.

Но Григс никога повече нямаше да стане.

— Алчно копеле... за много пари Григс би направил всичко. — Елза, от която капеше кръв, се отпусна до Кейд. В ръцете ѝ имаше огледало — напукано, почерняло огледало. — Знаех, че той ще се върне... просто искаше първо да си достатъчно слаб. Обича да атакува, когато... жертвата му е слаба.

Жалко за копелето... Григс не беше чакал достатъчно дълго. Кейд се беше погрижил шибанякът да отиде пръв в ада.

— Махни се от него! — изкрещя Алисън.

Елза изобщо не ѝ обърна внимание. Тя се наведе по-близо до Кейд. Той все още не можеше да се движи. Шибаният нож бе попаднал точно в средата на гърба му. Григс го бе забил дълбоко и когато Кейд се бе завъртял, за да убие човека, го вкара още повече. Когато гърбът му се удари в пода, дръжката се счупи и среброто остана дълбоко в тялото му.

— Какво си мислиш, че ще се случи? — прошепна Елза, докато стискаше огледалото. — Че ще я спасиш? Че можеш да я задържиш?

Завинаги. Искаше му се да има шанс...

— Тя ще остане млада в продължение на векове, а теб отдавна няма да те има. — Вещицата вдигна огледалото към него. — Виж какво би било. Виж!

Кейд се вторачи в огледалото. Видя бъдещето, което го бе чакало, и изрева в безумна ярост.

ГЛАВА 8

Тази кучка не убиваше Кейд. Алисън рязко се дръпна, изви се като змия и заби ноктите си — не толкова свирепо, колкото Кейд — в корема на русия вампир.

Той само изсумтя. Очите му, прекалено сини и ярки, блеснаха към нея.

— Не се безпокой, ще те опазим.

Как ли пък не. Сякаш повярва на всяка една дума, която ѝ каза.

Стисна зъби, засили юмрук и го заби право в гърдите му.

Чу се звук от счупване. За щастие не от нейната ръка.

Очите на вампира се разшириха.

— Чистокръвна — прошепна той, докато отстъпваше крачка назад.

Тази стъпка бе всичко, от което се нуждаеше.

— Няма да убиеш Кейд! — беше обещала, че няма да допусне вампирите да го наранят отново, а сега лежеше там, неподвижен.

Умиращ?

Не!

— Кейд! — Завъртя се бързо и скочи на половината стълби.

Но русият вампир се движеше по-бързо от нея. За миг се озова на пътя ѝ.

— Аз съм също като теб — чистокръвен. Мога да ти помогна... да ти покажа...

Вещицата беше съвсем близо до Кейд. Нейният върколак крещеше, но тялото му не помръдваше. По дяволите!

— Не искам да ми показваш нищо! Не искам нищо друго, само Кейд!

Изненадата изкриви чертите на вампира.

— Той... той ще те нарани... като те държи в плен...

Алисън се устреми напред и блъсна тялото си в неговото. Вампирът се стовари в дървения парапет.

— Той ме защитава... — Дървото изпука и започна да се разцепва. — ... От всички вампири, които искат да ме убият.

Дървеният парапет се счупи.

Вампирът дори не опита да се задържи някъде. Просто полетя към твърдия под, един етаж по-долу.

Алисън грабна парче от счупеното дърво и се спусна към Кейд и вещицата.

— Дръпни си задника далеч от него!

Елза се обърна, очите ѝ бяха широко отворени и, о, да, Алисън видя страха, проблеснал като светкавица в погледа ѝ.

— Толкова много ли искаш да ме убиеш? — изръмжа Алисън. — Тогава ето го твоя шанс!

Но Елза се отдръпна. Тя пусна огледалото и тъмни парчета стъкло се пръснаха в краката ѝ.

— По-добре спаси него... — каза вещицата, докато се отдалечаваше. — С това сребро, дълбоко в гръбнака му, може да е мъртъв след секунди.

Алисън замръзна, стиснала здраво дървото в ръка.

Елза продължаваше да отстъпва назад. Отиваше за друго оръжие? Или да се подготви за ново нападение с магии?

— Освен ако той няма значение за теб... — изрева Елза, дразнейки я. — Освен ако не искаш да го гледаш как умира.

Кейд се опитваше да пълзи към вещицата. Краката му изобщо не го слушаха — заради среброто в гръбнака му.

Алисън нямаше да остави своя вълк безпомощен.

Никога!

Втурна се към него. Парчето дърво падна от ръцете ѝ и тя се протегна към гърба на Кейд.

— Така си и мислех... — каза почти весело вещицата. — Знаех слабостта ти.

През вратата на втория етаж нахлу силен вятър. Алисън хвана острия ръб на среброто и пренебрегна болката, която я прорязва.

— Всичко е наред — прошепна на Кейд. — Тук съм. Ще бъдеш...

Вятърът се втурна по-силно, шибайки я като множество ръце, а през гърдите ѝ мина дървен кол.

Алисън не пусна острието на счупения нож. Погледна надолу и видя кървавите ръбове на дървото. Същото дърво, което беше взела, за да използва като оръжие.

Този силен вятър беше Елза, която бе използвала някоя от магиите си... тя се движеше много по-бързо, отколкото можеше да види Алисън. Вещицата беше застанала над нея и...

— Пронизах сърцето ти, кучко — каза Елза.

Алисън извади сребърното острие. Чу бързото вдишване на Кейд. Сега той щеше да се оправи.

— Не... — успя да каже на вещицата, макар всеки дъх да ѝ причиняваше остра болка в гърдите, — ... не успя.

Импровизираният кол беше влязъл през гърба ѝ и се показваше отпред от гърдите ѝ, но вещицата не се бе прицелила добре. Не беше улучила сърцето на Алисън.

Алисън се изправи на крака, олюля се, но успя да остане права.

Елза заотстъпва.

— Не, не! — Зад нея имаше прозорец с витражно стъкло, което изобразяваше красива червена роза. Но когато лунната светлина минаваше през разцъфналата чаша, изглеждаше все едно вещицата е заобиколена от кръв.

Скоро щеше да бъде.

Алисън бавно тръгна към нея. Всяка крачка ѝ причиняваше болка, но тя не се отказа. Не спря. Ръцете ѝ, вече кървави, хванаха края на кола. Бавно, малко по малко, го издърпа от гърдите си. После го стисна здраво в юмрук.

— Защо? — попита Алисън, тя трябваше да знае. — Защо... ме преследваш? — Зъбите ѝ бяха напълно удължени. Искаше да разкъса гърлото на Елза. *Превърнала съм се в чудовище... но изобщо не ми пука. Не и след всичко това.* После си пожела да има силата, която вампирът в нея ѝ даваше. — Никога... никога няма да...

— Ти щеше да ме убиеш! — изпищя Елза, отдръпвайки се все повече назад. Лактите ѝ се удариха в голямото цветно стъкло. — Видях го!

Алисън поклати глава. Стаята се завъртя пред очите ѝ. Кръвта напояваше дрехите ѝ.

— Опитах се да го променя... — Елза огледа стаята с блеснали, почти трескави очи. — Трябва да го променя. — Тогава хвърли поглед

през рамо, погледна през стъклото и започна да се смее. — Луната не е пълна... още не е време! Не може да ме убиеш!

Да бе, да! Пълна, не пълна луна, Елза беше мъртва. Алисън нямаше да даде още един шанс на вещицата да я нападне.

Зад гърба си Алисън чу как кости се чупят и наместват. Кейд. Промяна. Изцеление. Тя бавно изпусна дъх. Той щеше да се оправи.

Но Елза нямаше.

— Ще те убия! — каза тихо Алисън, вдигайки ръце. — Тази вечер няма да се измъкнеш жива от къщата. — Нямаше да даде възможност на Елза отново да я нападне или да нападне Кейд.

— Трябваше да се спася! — Лицето на вещицата силно почервения, когато се изправиха една срещу друга. — Огледалото — видях това, което ще направиш!

По дяволите, огледалото!

— Ти започна това! Ти започна всичко! Но аз ще сложа край! — След това, използвайки цялата сила, която ѝ бе останала — която не беше кой знае колко — Алисън скочи напред и заби кола в гърдите на Елза. — Аз съм наред. — Колът потъна в плътта на вещицата. Тогава Алисън хвана тялото ѝ и го блъсна в прозореца с цветното стъкло толкова силно, колкото можеше.

Стъклото се пръсна и парчетата се посипаха по земята. Когато Елза започна да пада, Алисън отдръпна ръцете си.

Но вещицата не я пусна. Ръцете на Елза бяха здраво обвити около нея, а Алисън беше твърде слаба, за да се отскубне. Бе използвала и последната си сила при нападението и... Елза я дръпна през супения прозорец. Острите ръбове срязаха кожата на Алисън.

Те падаха, парчетата стъкло бяха навсякъде по и около тях, а вятърът шибаше тялото на Алисън.

След това се удариха в земята.

* * *

Когато Алисън прелетя през прозореца, Кейд скочи след нея. Току-що се бе върнал в човешката си форма и се втурна към прозореца възможно най-бързо, крещейки името ѝ.

Но не беше достатъчно бързо.

Така че когато вещицата я дръпна със себе си, Кейд ги последва право надолу. Телата им се удариха зловещо, а той скочи до тях. Коленете му едва не се огънаха, когато се приземи на краката си.

Цялата земя бе осеяна със стъкла. Навсякъде имаше кръв.

— Алисън?

Тя лежеше по лице, половината ѝ тяло бе върху вещицата. Сърцето му се смрази. Пристъпи по-близо.

— Алисън?

Чувайки гласа му, главата ѝ леко се повдигна и сърцето му лудо заблъска. Видя кръвта по бузите ѝ. Драскотините. Тя бавно се изправи, докато се взираше в неподвижното тяло на Елза.

Вещицата не бе оцеляла при падането. Може би колът в гърдите ѝ я беше убил. Или неестественият ъгъл, под който се бе извил врата ѝ. Така или иначе, Елза нямаше да ги нарани никога повече.

Той посегна към Алисън и я вдигна нежно в прегръдките си. Забеляза, че — да, по дяволите, ръцете му трепереха. Страх?!

— Никога повече не ми причинявай това! — Беше видял как колът я пронизва. За един безпомощен, отчаян момент си бе помислил, че тя ще умре.

Нямаше да я загуби.

Притегли я по-близо до тялото си. Прегърна я силно. Беше видял това, което го чакаше в огледалото. Какво му бе подготвило бъдещето и...

— Върколак!

Проклетите вампири се бяха върнали обратно. Не можеха ли просто да ги оставят сами, по дяволите?!

Ръмжейки, Кейд избута Алисън зад себе си. Щеше да се справи с тези задници, а след това да я заведе на някое безопасно място. На топло.

Тогава щеше да се люби с нея през цялата нощ. Докато не забравеше какво е да се страхува, че смъртта може да я му открадне, докато е безпомощен да направи каквото и да е, освен да я гледа как умира.

Един скок и Кейд заби ноктите си в гърлото на големия рус вампир. Кейд позна водещият задник, когато го видя.

— Готов ли си да си изгубиш главата? — Един замах, само един, и щеше да се отърве от копелето.

— Аз не съм тук... — Вампирът не изглеждаше уплашен. Очевидно бе тъп. — ... за да нараня нея... или теб.

Глупости!

— Елза каза... — Вампирът преглътна и Кейд поряза гърлото му — малко, като предупреждение, че ще последва повече. — ... каза, че ти си заплаха... че си бил изпратен да убиеш Алисън.

Но плановете се бяха променили. Всичко се беше променило още в първия миг — там, на уличката, когато бе погледнал в ярките ѝ сини очи, и осъзна, че част от душата му все още е жива.

Душа и сърце. Трябваше да я убие, но Кейд се почувства жив, когато я срещна.

Алисън плъзна малката си ръка по рамото му. Кейд с усилие си пое дъх. Желанието му да нападне беше толкова силно, че чак трепереше, но...

Но вампирът не предприе нищо, за да атакува.

— Информацията ти е грешна — отсече Кейд. Добре де, мамка му, бяха го наели да убие Алисън, но този план се беше променил още първия ден. Беше се превърнал в мъжа, който стоеше между нея и всяка заплаха, която можеше да се появи на пътя ѝ.

Да я убие? Не, по дяволите! Нямахше да допусне дори да направи една синина по кожата ѝ. Точно тогава искаше само да я отведе далеч, да ѝ даде от кръвта си, да я излекува... След това се люби с нея, докато не престана да се страхува, че тя ще се изплъзне от него.

Смърт, ти не можеш да я имаш! Така че, върви на майната си!

— Никой няма да я отнеме от мен! — заяви той, думите му бяха като клетва. Не я бе намерил, само за да я загуби. Не, това нямахше да се случи! Ако трябва, щеше да обезглави този вамп, за да го докаже...

Беше готов да го направи.

— Не искам да кажа нищо лошо. — От гърлото на вампира капеше кръв. — Мислех... онази нощ в уличката, мислех, че си заплаха.

— Не е — отвърна Алисън, докато пръстите ѝ се притискаха в рамото на Кейд.

Гласът ѝ беше слаб. Тя се нуждаеше от кръв. Неговата кръв. Но колкото и да му се искаше да се обърне и да я вземе в прегръдките си, той не се помръдна. Все още не.

Кейд държеше здраво плячката си.

Единственият добър вамп...

— Няма да се разправам с теб, върколак — каза вампирът. Неговите приятели бяха излезли навън, но стояха точно пред къщата, взели мъдрото решение да не се намесват.

Много умно от тяхна страна. Можеха да си запазят главите.

— Знам кой си — продължи вампът. — И знам какво стори с гнездото в Орегон, което направи шибаната грешка да нападне глутницата ти.

Яростта кипна в Кейд.

— Ако ти не ги беше убил — продължи вампирът, — моят екип щеше да го направи. Ние не толерираме подобни мръсници и със сигурност нямаме навика да измъчваме деца, по дяволите.

Мъжът изглеждаше искрен.

Но вампирите можеха да лъжат.

Толкова лесно, колкото вещиците. Върколаците.

Хората.

Всички бяха добри. И лоши. Никой не беше съвършен.

Алисън погали Кейд по рамото.

— Може ли да ни кажеш, кой, по дяволите, си ти? — поиска да узнае тя.

Кейд рискува да я погледне. Насинена, кървяща... толкова красива. Тоя надут глупак, вампирът, сигурно си мислеше същото.

— Чарлс Крофърд. Аз съм от Северозападния Вампирски Съвет.

Голяма работа! Вампирите и техните Съвети. Знаеше всичко за тях. Съветите трябваше да държат под контрол вампирите. Да не им разрешават да убиват хора.

Да ги държат изкъсо.

От онова, което беше видял, тези измислени Съвети бяха абсолютно безполезни.

Крофърд погледна Алисън.

— Изпратиха ме да те пазя.

— Тогава си дошъл малко късно за купона, приятелче — заяви провлачено Кейд. — Много късно.

Крофърд стисна зъби. След миг каза:

— Заклевам се, че няма да я нараня — обеща вампирът, — нито пък теб.

Би искал да види как глупакът се опитва.

— Примирие? — попита вампът.

О, този досадник и...

Алисън се олюля до него. Кейд бързо се извърна и я хвана, малко преди да падне. Кожата ѝ беше студена.

Очите ѝ се затвориха.

— Не, скъпа, дори не си помисляй да ме напуснеш! — Държеше я много нежно, като най-скъпоценното нещо на света, каквато всъщност беше. Повдигна главата ѝ и я насочи към гърлото си. — Пий, Алисън. Вземи всичко, от което се нуждаеш.

Защото нямаше да я пусне да си отиде.

ГЛАВА 9

Събралиите се наоколо вампири ахнаха от изненада, когато Кейд ѝ предложи гърлото си. Да, той напълно разбираше — върколаците обикновено не се предлагат като храна на вампирите. Той със сигурност не би предложил на друг вамп, освен на нея.

Почувства притискането на малките ѝ зъби в кожата си — бързо забиване, което беше толкова бързо, че не успя да изпита болка, а след това го заля удоволствие, когато започна леко да смуче шията му.

Притисна я още по-здраво до себе си и я вдигна в прегръдките си. Докато пиеше от него, той се изправи срещу вампирите.

Крофърд го наблюдаваше, кръвта продължаваше да капе от шията му. В очите му проблесна любопитство.

— Значи... така било.

— Тя е моя. — И той беше неин. Завинаги.

Вампирът наклони глава.

— Знаеш ли... — Поколеба се, но после попита без заобикалки.
— Пи ли от кръвта ѝ?

Пак старата песен...

— И двамата знаем, че върколаците не могат да станат вампири, така че не се притеснявай, няма да се превърна. — Кейд се напрегна, когато езикът на Алисън облиза кожата му. Бе готов да даде всичко, за да бъде насаме с нея.

— Няма да се превърнеш. — Сега Крофърд го гледаше с присвити очи. Подозрително. — Просто ще станеш... повече.

Вече го знаеше. Беше видял бъдещето си в огледалото.

Езикът на Алисън отново облиза шията му.

— Добре съм — прошепна тя. — Сега може да ме пуснеш.

Но той предпочиташе да остане там, където беше.

— На юг има още един вампир и върколак, които се ожениха. — Крофърд даде знак на мъжете си и те започнаха да се отдалечават в мрака, заобикалящ стария дом. — Той също стана повече.

— Повече ли? — Гласът на Алисън бе станал по-силен.

— Кръвта ти ще го направи по-силен — отвърна Крофърд. — Докато те има, винаги ще бъде по-силен, по-бърз...

Безсмъртен.

Кейд бе видял всичко това в огледалото. А Елза си мислеше, че ще види смъртта му. Че ще види как тялото му линее с течение на времето, докато Алисън остава млада завинаги.

Той не беше видял това. Беше видял тях двамата. Смеещи се. Любеещи се.

Животът му нямаше да бъде кошмар. С нея щеше да бъде повече. С нея вече беше повече.

Но дори и ако силата му беше изчезнала, дори ако им бяха предоставени само няколко години заедно, той щеше да вземе тези години.

Щеше да ги приеме и да счита себе си за проклет късметлия.

— Вероятно нашите видове може да си помагат един на друг... — промърмори Крофърд с леко кимване на главата. — Може би. — Той отстъпи назад. — Ще изпратим екип, който да... почисти тази област.

Добро определение за прочистване на организацията.

— А ако вие двамата някога имате нужда от мен, аз ще съм наблизо.

— Не много наблизо — предупреди го Кейд, в гласа му прозвуча мощта на вълка. — Не ми се ще да те обезглавя... случайно.

Вампирът кимна на предупреждението, но очите му бяха насочени към Алисън, когато каза:

— Въпреки това, което си мислиш, не всички ние сме зли. Мога да ти помогна.

Кейд стисна челюсти.

— Казах помощ, вълко, а не сближаване. Всъщност, не искам да усещам отново ноктите ти в гърлото си.

Кейд сведе глава и опря буза в бузата на Алисън. Ароматът на рози изпълни ноздрите му и успокои звяра в него.

Преди да се появи тя, той никога не би стоял така и да разговаря с този мъжки вампир. Щеше да бъде жесток — да се бие и да го обезглави? По дяволите, да.

Но сега...

Крофърд се оттегли и изчезна в мрака.

Може би между вампирите и върколаците можеше да има нещо повече. Може би не беше необходимо вековете да бъдат изпълнени с ярост, гняв и болка.

Алисън го погледна.

Може би, само може би, това можеше да бъде нещо По-добро.

* * *

Алисън се взираше в очите на Кейд, докато той тласкаше дълбоко в нея. От устните ѝ се изплъзна стон.

С ръце, опрени в гърдите му, и колене, забити в матрака от двете страни на тялото му, тя беше върху него.

Беше оздравяла. Бяха оцелели.

Повече нямаше да има бягство. Нямаше да има страх.

Само...

Членът му се плъзна по чувствителната ѝ плът.

Удоволствие.

Ръцете му бяха на кръста ѝ. Държаха я здраво. Той вдигаше хълбоци нагоре, после надолу и тя се движеше заедно с него. Не прекалено бързо. Не твърде силно.

Не беше както преди. Дивата ярост беше изчезнала.

О, страстта беше там, изгаряща както преди, но...

Алисън се наведе напред и го целуна. Устните ѝ, отворени, нетърпеливи, превзеха неговите. Езикът ѝ се промъкна в устата му.

Кейд изръмжа и тя знаеше, че му харесва вкусът ѝ, но не засили темпото. Просто продължи да поддържа тази перфектна езда. Плавна, бавна, толкова дълбока.

Когато кулминацията я заля, освобождаването изпрати вълни от удоволствие по цялото ѝ тяло. Кейд свърши заедно с нея, забивайки дълбоко в нейната сърцевина.

И я прегърна.

Точно както тя го прегръщаше.

Главата ѝ легна на гърдите му. Ухото ѝ се притисна към него и сърцето му препусна толкова бързо, че почти я разтърси със силата си.

— Всичко свърши — прошепна Алисън.

Сърцето му прескочи един удар. Тогава той се вцепени.

— Какво? — Хвана я за раменете и я повдигна. — Ти... отиваш с вампирите? Алисън, не е нужно, аз...

Тя поклати глава. Чистата паника, блеснала като светкавица в очите му, я накара да се почувства по-смела.

— Исках да кажа, че вече не трябва да се тревожим за Елза. — Макар че последните мигове на вещицата щяха да я преследват в сънищата ѝ — кошмари в продължение на месеци. Дяволите да го вземат, Елза не трябваше да поглежда в огледалото. Имаше някои неща, които хората не биваше да знаят. Ако вещицата не беше погледнала в огледалото, щеше ли да тръгне да я преследва? Дали пътищата им щяха изобщо някога да се пресекат?

Или просто поглеждайки в тъмното огледало, Елза бе започнала цялата поредица от събития, довела до нейната смърт?

Не мисли за нея. Не сега.

Пръстите на Алисън се плъзнаха по мускулестите гърди на Кейд. Той още беше в нея и с всяка изминала секунда ставаше все по-голям и по-твърд, и точно това — и точно той — беше онова, което тя искаше.

— Знам, че... нещата няма да са лесни.

Беше взела от кръвта му без проблеми, но само при мисълта да пие от някой друг я побиваха тръпки. Приспособяването към живота на вамп нямаше да бъде бърз, само за една нощ, процес.

Никаква истинска храна? Никакъв шоколад? Никакви напитки?

Само кръв.

Алисън въздъхна силно.

— Може би да бъдеш с мен каквато съм сега — нито човек, нито повече — не е това, което искаш. Няма деца. Няма бяла ограда.

— Ти си точно това, което искам.

О, това звучи толкова хубаво!

Устните ѝ се извиха в усмивка.

— И ти си единственият мъж, когото искам. — *През кръв и смърт, тъмнина и огън — само теб!*

Кейд вдигна ръка и прокара пръсти през тъмната ѝ коса.

— Ще го направим толкова бавно, колкото искаш. Разполагаме с цялото време на света.

Никаква смърт.

Алисън кимна, за първи път от седмици почувства лекота в сърцето си.

— Ще те защитавам и ще изпълня нощите ти с удоволствия — обеща той, а очите му започнаха да проблясват със светлината на вълка. — И ще остана до теб толкова дълго, колкото ме искаш.

Тогава щеше да остане с нея завинаги, защото винаги щеше да иска вълка.

Искаше го. Нуждаеше се от него. *Обичам ли го?*

Да.

Но той можеше ли да обича един вампир? Страхуваше се да попита. Алисън не искаше...

— Когато те погледна — каза Кейд, — аз виждам в теб всяка проклета мечта, която някога съм имал. Караш ме да искам да бъда по-добър за теб.

Тя забрави да диша.

— По дяволите, и двамата знаем, че далеч не съм съвършен. И може би ще направиш по-добре...

Нямаше по-добър от него. По-силен.

— Но нека ти покажа, че мога да те обичам.

Сърцето ѝ едва не се пръсна.

— Мога да бъда мъжът, от когото се нуждаеш.

Алисън поклати глава.

— Вече си. — Може и да не беше съвършен. Но тя не искаше съвършен. Самата тя не беше перфектна. Напротив, беше много далеч от това.

Да си перфектен е скучно.

Вместо някой очарователен принц, би предпочела да има своя голям, лош вълк.

Тяхната история щеше да има щастлив край, който да трае вечно.

Завинаги с кръв, чудовища и повече от малко горещ секс.

Кой вампир би могъл да иска повече?

Алисън се усмихна и се наведе да целуне своя вълк отново.

Завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.